

Жорди Галсеран

СЪРФ

Превод от каталонски: Нева Мичева
nevamicheva.net

Писал съм „Сърф“ на младини – толкова далечни, че по онова време още нямаше мобилни телефони. Нито мобилни приложения за едно или друго, разбира се. Трябва да се напегна сериозно, за да си спомня сюжета на пиесата. Един тип измамва свой приятел, като го прилъгва да инвестира в някакъв безумен бизнес с дъски за сърф с мотор (те впрочем съществуват, моят шурей имаше такава), което отрищва поредица от конфликти между гротескните персонажи... Не си я спомням с особена привързаност, но така или иначе в нея вече имаше няколко елемента, които по-късно редовно са се появявали в текстовете ми за театъра: ламтежът за пари и обществен престиж, търсенето на обич, самотата и известна анти-романтичност. Всеки си има някакви принципи и ми се струва, че „Сърф“ е донякъде моята декларация за намерения; доказателството, че от самото начало никога не съм се целил в експеримента с формата, литературността и дори театралността, ако щете, а в това да разказвам интересни истории, да представям пълнокръвни герои, изправени пред разбираеми конфликти, като оставям достатъчно място за действие на актьорите, така че да могат да ги подплатят с правдивост. (Ж. Г.)

Действащи лица

ЖУАН (30), търговски представител

ЖУАНА (27), телефонистка на *V&V*

ЛАУРА (29), телефонистка на *V&V*

МИКЕЛ (30), бизнесмен

На сцената се намират едновременно бар в заведение, леглото в жилището на Микел (до което има нощно шкафче с телефон), масата в трапезарията на апартамента на Жуан и Жуана (с телефон и телевизор отгоре), телефонната централа на компанията В&В (Биенби), където работят Жуана и Лаура, както и още един телефон, по който Лаура говори от време на време – най-вероятно в нейното жилище.

Историята започва именно в това, последното място.

1.

Звъни телефонът на Лаура. Тя влиза и вдига слушалката.

ЛАУРА (сухо). Феран? Мислих по въпроса и предпочитам да не ми звъниш повече... Не, не искам и да се виждаме... Така е, само два пъти се видяхме, вярно, обаче... Не че не ми харесваш. Ти си много мил, внимателен човек, но нещо в химията между нас... Разбрах, че ме уважаваш. Аз обичам да ме уважават, но как да кажа, понякога ми се ще да не ме уважават чак толкова... Когато ми каза, че държиш влечуги у вас, леко ми се охлади... Не, аз много добре знам какво искам. Искам един най-обикновен мъж. Нормален. Ами не знам какво друго да ти кажа, не искам да ми звъниш повече... Глупости, никакъв край на никакъв живот, хайде стига трагедии... (Вади цигара.) Огънче имаш ли?... Карай, намерих вече. Гледай сега, скучно ми е с теб, това е... Докато бяхме заедно, имах чувството, че главата ми натежава с няколко тона. И че правя такова гигантско усилие, че ако се опитам да го повторя, ще ми стане нещо и никога няма да се оправя. Оня ден, след срещата с тебе, се прибрах, седнах на пода и останах така – без да мърдам, без нищо – два-три часа. Само гледах масата, столовете, ъглите на стаята... Тялото ми все едно не беше мое, а някаква протеза, която се мъчи да се подчини на нервните ми импулси, но не успява. Накрая даже ми излезе стресница на устната... Не мога да излизам с човек, който ме вкарва в такива филми, разбери... Какво очаквам ли? Какво очаквам... Ами де да знам... Някоя изненада; нещо, което да ми възстанови баланса... Виж, в събота се запознах с един мъж, хубав, представителен, сещаш се. Вечеряхме заедно и разговаряхме почти три часа. Представяш ли си? Раз-го-вор. Както си му е редът. Гледаше ме с едни очи... Е, по някое време отидох до тоалетната, а като се върнах, него го нямаше. Беше оставил хиляда песети и бележка: „Прибери се с такси. Аз се изприказвах“. Разбираш ли сега? Изприказвах се. Хайде, Феран. Чао.

2.

Жуана и Микел в апартамента на Микел. Той – извън сцената. Току-що са правили секс. Тя се облича. Подрежда из стаята. Звъни телефонът.

МИКЕЛ (оттатък). Няма да вдигам. Да се включи секретарят.

ТЕЛЕФОНЕН СЕКРЕТАР (с гласа на Микел). Това е домът на Микел Батльо̀. В момента съм зает: ако искате, оставете съобщение и ще ви се обадя при първа възможност.

(Чува се сигналът за запис.)

ГЛАСЪТ НА ЖАУМЕ. Микел, Жауме Угет е. Знаеш защо те търся. Ако не ми върнеш парите, сериозно ще се нервирам. (Затваря.)

Влиза Микел по хавлиен халат.

МИКЕЛ (*за телефона*). Ееех, проблеми, проблеми... Не ме оставя на мира този. Човек вече и на приятелите си не може да разчита. Как бях днес?

ЖУАНА. Супер.

МИКЕЛ. От едно до десет – колко?

ЖУАНА. Десет, слънце.

МИКЕЛ. Абсолютно съвършенство?

ЖУАНА. Абсолютно.

МИКЕЛ. Да не преувеличаваш?

ЖУАНА. Не следващата сряда, а по-следващата няма да мога да дойда.

МИКЕЛ. Защо така?

ЖУАНА. Трябва да ходя с майка на лекар.

МИКЕЛ. По-следващата е... двайсет и пети, нали? Ще занеса нещата ти на чистене.

ЖУАНА. Къде?

МИКЕЛ. В химическото, къде?

ЖУАНА. Абсурд, ще умра от срам.

МИКЕЛ. Няма да е за първи път.

ЖУАНА. И те нищо не казват, така ли?

МИКЕЛ. Какво да кажат?

ЖУАНА. Не знам...

МИКЕЛ. Много е топло тук. Май ще си сложа климатик.

ЖУАНА. По-добре вентилатор. От климатика ми пресъхва гърлото.

МИКЕЛ. „Панасоник“. Абсолютно съвършенство. Имам една позната, която работи в „Панасоник“. Техните климатици са с двоен филтър.

ЖУАНА (*започва да оправя леглото; между чаршафите открива боксерките на Микел*). Трябва да купя като твоите на Жуан. Неговите му стоят толкова зле... (*Отива да прибере боксерките оттатък.*)

МИКЕЛ. Утре имам среща с него.

ЖУАНА. С кого, с Жуан?

МИКЕЛ. Искам да започна един бизнес и смятам да му предложа да се включи като съдружник. Идеята е екстра и ми се струва, че той може да поеме търговската част.

ЖУАНА (*върща се; продължава да оправя леглото*). Жуан?

МИКЕЛ. Да.

ЖУАНА. Нали все казваш, че е смотан и никога нищо смислено няма да направи в този живот, и че ще е най-добре да изкара курс за секретарки, та да има поне един резервен вариант...

МИКЕЛ. Ами вярно си е и съм го казвал, да. Но си мисля, че на ниво търговия има шанс да се разгърне...

ЖУАНА. Лошото е, че досега никак не му е вървяло. Каквото и да почне, все се проваля, горкият.

МИКЕЛ. Липсвал му е ориентир. Човек, който да го води, който да познава материята, сектора, бизнеса.

ЖУАНА. Ще се зарадва, ако му предложиш. Сега се е хванал като търговски представител на едно място и му върви доста прилично...

МИКЕЛ. Със сигурност не може да се сравнява с моето. То е... (*Прави жест в смисъл на „бомба“, „велико“.*)

ЖУАНА. Само не го вкарвай в прекалено сложни схеми, че започва да се шашка и става нетърпим... (*Излиза да прибере пантофите.*) Микел, вземи си смени и подвижната част на душа. Пръска вода отвсякъде, само не и откъдето трябва.

МИКЕЛ. Да, маркучът е пробит.

ЖУАНА. И каналът е набит с косми. (*Влиза отново.*) Нали си имаш домашна помощничка, защо не чисти?

МИКЕЛ. О, забравих да ти кажа. Ще си сменям колата.

ЖУАНА. Пак ли?

МИКЕЛ. Черен „Нисан Патрол“. Металик.

ЖУАНА. Ами супер.

МИКЕЛ. Съвсем друго ниво.

ЖУАНА. И на нашата ѝ е време вече, но сме много зле с парите. (*Поглежда надолу.*)

Моля ти се бе, изхвърли презерватива, не го оставяй така на пода. Много е гадно. (*Микел не го вдига. Жуана понечва да си тръгне.*) Значи не следващата, а последващата седмица няма да дойда, да не забравиш.

МИКЕЛ. Добре. Ще си запиша.

ЖУАНА (*доближава се, за да го целуне*) И си измий зъбите или се изжабуркай с нещо, че ти мирише устата. Чао. (*Тръгва си.*)

МИКЕЛ. Чао.

Микел подушва дъха си в шепи, но не установява нищо странно.

3.

На следващия ден; централата на V&V. Часът е девет без пет сутринта. Пристигат Жуана и Лаура и се готвят да започнат работния си ден.

ЖУАНА. Не мога да ги трая четвъртъците.

ЛАУРА. Те и петъците, като се замислиш...

ЖУАНА. Четвъртъците обаче... Тъкмо си отметнал половината седмица и си даваш сметка, че се е получила точно както всяка друга. Събуждане, метро, осем часа на телефона, метро... абсолютно същото както предишната седмица и абсолютно същото както следващата.

ЛАУРА. А понеделниците? Мен понеделниците направо...

ЖУАНА. На понеделника единственото му хубаво е, че е далеч от следващата неделя.

ЛАУРА. Неделя! Неделя следобед е ад. Седиш си вкъщи, чакаш нещо да се случи, а то така и не се случва.

ЖУАНА. Абе то и в петъците, дето всички толкова си припадат по тях, и в тях има нещо гнило...

ЛАУРА. Е, хайде сега, петъците са по-добре... Как е Жуан? (*Почва да разлиства някакво списание.*)

ЖУАНА. Жуан... От ден на ден – все по-непоносим. През седмицата иди-дойди, но за почивните дни да не ти разправам... В събота ме заведе на излет с мотор, с неговите приятели от Мойа. За малко да се пребием. После ходихме на вечеря у техните. Той с майка ми две думи не желае да размени, а аз трябваше да изтърпя и двамата му родители да ми дуднат... не било ли време най-сетне да им родим внуче, не сме ли чували как ни тиктакат биологичните часовници... Представи си само – да родя дете на Жуан! Тези хора не са на себе си. Някой Жуанчо с муцуната на татко си да ми ака и пишка от сутрин до вечер... абсурд. Аз иначе обичам децата, да не помислиш,

обачеее... Като се прибрахме вечерта, нашичкият се плъосна в леглото и захърка. Събота вечер, подчертавам, защото поне в събота вечер мога да се надявам на... ама друг път. В неделя се вкисна, защото не отидох да му гледам мача. Аз нямам ли си друга работа, че ще ходя да го гледам как се поти след топката? Той си мисли, че къщата сама се подрежда и чисти...

ЛАУРА (*вади цигара*). Имаш ли огънче?

ЖУАНА (*подава ѝ запалка; разгорещява се все повече*). Бяхме се разбрали, че ще обядваме навън, но той нали беше зает да се цупи, и се отказа, а аз нямах нищо за ядене на вилата. Така и не обядвах. Цял следобед зяпах телевизия, а вечерта, на път към Барселона, попаднахме в задръстване. Два часа на едно място без дума да си кажем, а аз вече загивах от глад. Като се прибрахме, на него му се оправи настроението, взе да ми пуска ръце. А аз – той какво очаква? – го разкарах и си направих сандвич. И като се разбесня тоя човек! Да го беше видяла само, пусна пяна от устата... Ей това ми бяха почивните дни на мене.

ЛАУРА (*гледа я*). Пяна?

ЖУАНА. Какво толкова? Гладна бях. Като му се е вечеряло, да си е направил сандвич и той, какво. Аз исках да си стоя в Барселона, защото имах работа, а той не, та не, в Мойа да ходим. На ти Мойа, като толкова знаеш.

ЛАУРА. Не се нервирай, ще ти излезе стресница. Виж, на мен ми изби на устата.

ЖУАНА. Така ме ядосва, да ти кажа... Давам мило и драго да съм като тебе, честно. Сега например се е вманиачил на тема домашно насилие. Всеки ден ми чете страниците от криминалната хроника. Заклевам ти се, беше далеч по-добре, когато говореше само за футбол. Не мога да го трая вече.

ЛАУРА. Ами напусни го.

ЖУАНА. Да го напусна... и като го напусна – какво?

ЛАУРА. Нищо. Решаваш си проблема.

ЖУАНА. Ти не си женена и не разбираш. Ако го напусна, ще стане по-зле. Ще ме преследва, ще ми звъни по всяко време на денонощието, ще си вземе уредбата, ще трябва да продадем жилището... Аз не печеля достатъчно, за да плащам наем, а и да живееш сам си е тъпо.

ЛАУРА (*гледа си часовника*). Девет. (*Слагат си слушалките и започват да приемат обаждания. По телефона.*) *V&V*, кажете, моля. Сега ще ви свържа....

ЖУАНА. *V&V*, кажете, моля. Веднага. Ох, припомни ми, ако се сетиш, да занеса ютията на ремонт днес.

ЛАУРА. Живееш в постоянно напрежение, Жуана. Не е добре така.

ЖУАНА. Когато човек постигне някакво равновесие, най-разумното е да го поддържа, колкото и да не е идеално.

ЛАУРА. Това го казваше татко за диктатурата на Франко.

ЖУАНА. Разбери ме. Не искам да си променям начина на живот. С Жуан ни свързва неписан договор: всеки от нас да търпи онова, което идва в пакет с другия. Като му се разсърдя, знаеш ли какво прави? Дръпва ме в скута си и вика: „Кой те обича най-много, а?“. Истината е, че е пълен идиот, но никой не ме е карал да се омъжвам за него. Това е... Тази седмица не отидох на фризьор, защото си минах лимита на кредитната карта. Изобщо няма да му казвам, че ще ми вдигне такъв скандал... Били ми редки пръстите, не ме бивало да се разпореждам с пари – че как да се разпореждам с въздуха? Не си е работа.

ЛАУРА. Аз въобще не намирам... не намирам мъж, който да ме грабне, разбираш ли?

V&V, кажете, моля. Сега ще ви свържа. Както е тръгнало, по-добре направо да почвам да плета покривки и да си гледам пенсионерското спокойствие...

ЖУАНА. Стига бе, много си млада още, можеш да си хванеш когото поискаш.

ЛАУРА. Аз искам умен мъж. Нали за да се влюбиш в някого, трябва поне мъничко да му се възхищаваш...

ЖУАНА. Цялата любов им изтича през оная работа и по някое време почваш да си мислиш, че мъжът ти е с теб, „защото така“; че със същия успех е можел да се събере и с друга, без дори да забележи разликата. Знаеш ли какво казваше баба ми за мъжете? За тях любовта е „малко пяна под юргана“.

ЛАУРА. И все пак би трябвало да се намират някакви... не е възможно, само защото са мъже, да ги занимава единствено... Щом има толкова ненормални, трябва да има и нормални, нали така? Искам да кажа, че сигурно се намират и мъже, които мислят и за нещо друго, не само за чукане.

ЖУАНА. Да: моят! Той мисли преобладаващо за „нещо друго“, все едно какво. Не си живяла с мъж и не знаеш какво е. *V&V*, кажете, моля. Не, не съм Кристина.

ЛАУРА. Не го ли правите?

ЖУАНА. Какво? Секс ли? Не.

ЛАУРА. Да не би да си има любовница?

ЖУАНА. Ще го смачкам.

ЛАУРА. *V&V*, кажете... Не, не е „Справки“, „Справки“ е на 010... Как може да наберете шестцифрен номер и да си мислите, че е 010?

ЖУАНА. Разбера ли, че ме мами, ще му разкатая фамилията. Ако след всичко, което понасям ежедневно, си е намерил друга, край: тя да му пере мръсните гащи.

ЛАУРА. Аз обичам да си живея сама. *V&V*, кажете, моля. Не, и аз не съм Кристина.

ЖУАНА. Никой не обича да е сам. Не се прави на интересна.

ЛАУРА. Решила съм да заложа на статистиката. Ако опозная много мъже, може и някого да открия – един поне, който да е нормален.

ЖУАНА. *V&V*, кажете. Не, не е 010... Добре де, как набирате шестцифрен номер и си мислите, че е 010?

ЛАУРА. И аз това му казах.

ЖУАНА. Знаеш ли какво трябва да направиш? Да спреш да оставяш съобщения на онези телефони за запознанства. Там се обаждат само някакви сексуални маниаци. Някой ден ще си изпатиш...

ЛАУРА. Решила съм да заложа на статистиката...

ЖУАНА. Да бе, каза го вече.

ЛАУРА. Е, и?

ЖУАНА. Нищо. Просто преди малко го каза.

ЛАУРА. Един вид: започвам да се повтарям, така ли?

ЖУАНА. Не, един вид: чух те от първия път.

ЛАУРА. Понеже прозвуча като: „Млъкни, досаднице!“.

ЖУАНА. Ти пък сега... Отбелязах факта, без задни мисли.

ЛАУРА (*имитира я*). „Чух те от първия път.“ Разбираш ли? Ей с този тон ми говориш.

ЖУАНА. Ама какво толкова?

ЛАУРА. Нищо. Само дето нашата свършена съпруга май взе да се дразни от всичко, което казвам...

ЖУАНА. Ох, мацка, като почнеш да си ги измисляш едни...

4.

Микел и Жуан влизат в бара.

МИКЕЛ. Последният модел „Нисан Патрол“. Черен металик.

ЖУАН. Аз японските коли...

МИКЕЛ. Хайде не се превземай. Като съотношение цена-качество нямат равни. Дай ми пример за друго. Кажй някоя европейска кола, която да има същите характеристики и подобна цена.

ЖУАН. Сега не се сещам...

МИКЕЛ. Защото няма такава.

ЖУАН. По-скоро си мислех за американските.

МИКЕЛ. „Форд“? „Джип“ ли? Не ставай наивен. Изобщо не може да се сравнява. Дай конкретен пример.

ЖУАН. На мен ми харесва „Маверик“ – и не е много скъп.

МИКЕЛ. Хубаво, но я го сравни с „Терано“, в основните параметри си приличат. Само дето „Терано“-то е по-евтино и по-мощно...

ЖУАН. Не знам, не знам...

МИКЕЛ. Е, аз пък знам, че още утре сутрин отивам в „Нисан“.

ЖУАН. Сериозно ли пак ще си сменяш колата? Нали съвсем наскоро я смени...

МИКЕЛ. Ти знаеш ли, че „Нисан“ изнася за Япония коли, правени в Каталония?

Автомобили от японска марка се сглобяват тук и се продават там. Представяш ли си?

ЖУАН. Аха.

МИКЕЛ. Каталонска работна ръка за японски шофьори. Японците, разбираш ли, карат коли, правени от каталонци.

ЖУАН. Да, разбрах, разбрах. Правят се тук и...

МИКЕЛ. Това го няма никъде по света. Замисли се само. Японците неслучайно са дошли точно при нас. Оптиката за мигачите на автомобилите, които се движат из Токио, е произведена в покрайнините на Барселона. Ето затова се гордея, че живея в тази страна. И затова ще си купя нов „Нисан“ още утре.

ЖУАН. „Патрол“ значи?

МИКЕЛ. Да.

ЖУАН. Е... Хубава кола е.

МИКЕЛ. Впрочем трябва да се наговорим някой път да се разходим с моторите.

ЖУАН. Когато кажеш.

МИКЕЛ. Знаеш ли, че смених и стария „Гас-Гас“?

ЖУАН. Ти си се развихрил. Какво си взе?

МИКЕЛ. „Фантик“.

ЖУАН. Яко. Моят вече дава фира.

МИКЕЛ. На ниво офроуд това е най-доброто. За следващата експедиция ще те викна и тебе и ще го видиш.

ЖУАН. Само гледай да е няколко дни по-рано, че обикновено ходим в Мойя.

МИКЕЛ. Жуан, Жуан... тази наша среща е съдбовна, каква щастлива случайност!

ЖУАН. Ама нали ти ми се обади да се видим?

МИКЕЛ. Да. Слушай сега: от доста време обмислям едно супер интересно начинание и най-сетне се реших да видя какво ще стане.

ЖУАН (*с учтив интерес*). Така ли?

МИКЕЛ. Една страшно доходоносна търговия. Не знам как никой досега не се е сетил да я почне.

ЖУАН. За какво става дума?

МИКЕЛ. Сърф.

ЖУАН. Сърф...

МИКЕЛ. Хората са луди по сърфа.

ЖУАН. И...?

МИКЕЛ. Работата е там, че тук към сърфа трябва да се подходи с въображение, да се погледне в нова перспектива. И изведнъж ми просветна. Мотосърф.

ЖУАН. Мотосърф?

МИКЕЛ. Дъски за сърф с двигател. Златна мина.

ЖУАН. А къде им е двигателят?

МИКЕЛ. Отзад, къде да е?

ЖУАН. Аха, ясно.

МИКЕЛ. То не е нещо ново. В Щатите съществува отдавна. Там, дето се вика, за рожден ден или за Коледа децата врънкат родителите си да им вземат не скутери и байкове, а дъски с двигател. Без майтап. В Испания, на Средиземно море, нямаме плажове с големи вълни, затова и традиционният сърф не се е развил, само уиндсърфът.

Мотосърфът обаче решава всичките ни проблеми. Просто трябва да се влезе на пазара с размах. Трябва да се организират състезания, да се подарят известни количества, да се щракнат четири-пет снимки на разни звезди с техните моторизирани сърфове... Класическа промоция с пазарно проучване, реклама и добра разпространителска мрежа. Това и нищо повече. Мотосърфът ще има двойно повече клиенти, отколкото джет ските. И знаеш ли защо?... Хайде де, попитай ме защо.

ЖУАН. Защо?

МИКЕЛ. Защото ти дава силни усещания на много по-високо ниво, а ти струва наполовина. Бомба! Освен това клиентите вече са ни ясни, знаем ги кои са – просто трябва да се обърнем към любителите на уиндсърфа, а това са хиляди хора с покупателна способност над средната. И ще разграбят дъските с двигател като топъл хляб.

ЖУАН. Мотосърф значи.

МИКЕЛ. Жуан, има моменти в живота, когато човек трябва да си каже: „Мечка страх, мен не страх!“ и да се хвърли. Разбираш ли?

ЖУАН. Е, да.

МИКЕЛ. На този свят има два вида хора – тези, които вземат решенията, и тези, които ги изпълняват. И човек трябва да реши от кои да е. Ела утре в офиса и ще ти покажа документацията. Искам да разработим тази ниша. Колко пъти сме си говорили да почнем нещо заедно, а така и не сме се опитвали. Просто не можеш да ми откажеш!

ЖУАН. А, не, аз не отказвам, ти пък.

МИКЕЛ. Ако ми откажеш, си за бой. В момента ти давам възможност да си уредиш живота докрая.

ЖУАН. Не, аз отдавна си мечтая да имам собствена фирма и да се занимавам с търговия... Нещо, на което да мога да се облегна, но и към което да се стремя... Само дето много пъти вече съм си трошил главата и сега, преди да започна каквото и да било, искам добре да го разуча.

МИКЕЛ. Жуан, аз никога не съм се впускарал в необмислени афери, ти ме знаеш на бизнес ниво – без пазарно проучване и без пълна яснота при мен не минава. От друга страна, разработването на ниша е деликатна тема – трябва да се действа уверено, но и бързо. Нали видя какво стана със значките покрай Олимпиадата? За три дни изникнаха петнайсет хиляди компании за производство на значки и този бизнес, който обещавахе да е златна мина, се превърна в последна дупка... Впрочем как е жена ти? Отдавна не сме се виждали.

ЖУАН. Добре е. Тъкмо вчера ѝ предложих... Защо не минеш тази неделя да гледаме мача у нас?

МИКЕЛ. О, може, може. Ще ти се обадя да ти кажа. Слушай, ела утре в офиса, когато си решиш, и ще те запозная с цялата документация.

ЖУАН. Мен в момента хич ме няма с парите, да знаеш. Не мога да се ангажирам с...

МИКЕЛ. Ами недей се ангажира. Просто ела и хвърли едно око на ниво идея. Не искам да се репча, че ти правя услуга, като тебе каня пръв, но в общи линии...

ЖУАН. Много ти благодаря! Но ако трябва да се направи инвестиция...

МИКЕЛ. Че кой говори за инвестиция? Аз нещо да съм казвал за инвестиция?

ЖУАН. Не.

МИКЕЛ. Да съм споменавал за пари и прочее?

ЖУАН. Не, обаче...

МИКЕЛ. Ти просто ела да се запознаеш с документацията. Подготвил съм се както си му е редът – те нещата не се пръкват от нищото. Ако не друго, поне ще ти покажа офиса. Имам новичко обзавеждане.

ЖУАН. Добре. Утре ще мина.

МИКЕЛ. Аз в момента движа други проекти и ми трябва доверен човек да се занимава с този.

ЖУАН. Много ми е драго, че си се сетил за мен.

МИКЕЛ. Жуан, Жуан, как само се подценяваш. От друга страна, ако не се заемеш ти, ще се намери друг, нали знаеш как е.

ЖУАН. Сега представям една марка текстилни машини и горе-долу добре се оправям...

МИКЕЛ. Чудесно. Много се радвам. Винаги съм знаел, че си способен да продадеш практически всичко. Ти си може би най-кадърният търговец, когото познавам. Но това, което ти предлагам да започнем, е нещо различно. Съвсем ново, от „а“ и „б“. (*Поглежда си часовника.*) Хайде, да вървя, че стана късно. Искаш ли да те хвърля някъде?

ЖУАН. Аз съм към къщи.

МИКЕЛ. Чудесно, на път ми е. Последен курс със старата кола. Трябва да се вдига нивото, Жуан, много е важно да се вдига нивото. Човек не бива да тъпче на едно място.

Двамата излизат.

5.

Жуан се прибира вкъщи, сядва и се зачита във вестник. Влиза Жуана.

ЖУАНА. Утре трябва да се вземат дрехите от химическото.

ЖУАН. Добре.

ЖУАНА. Квитанцията е в чекмеджето. Платено е. (*Взема сакото му от стола.*) Не знам как можеш да ходиш с такова намачкано сако.

ЖУАН. Добре.

ЖУАНА. Как ти мина денят?

ЖУАН. Добре.

ЖУАНА. Работата?

ЖУАН. Добре.

ЖУАНА (*раздразнена, че не я слуша*). Защо отговаряш като развален грамофон?

ЖУАН. Прочете ли за оня тип, който убил децата си и се самоубил?

ЖУАНА (*изведнъж уморено*). Не.

ЖУАН. Странно защо тях е убил с брадва, а себе си е застрелял.

ЖУАНА. Защото не е лесно да се самоубиеш с брадва?

ЖУАН. Това е ясно, но защо не е застрелял и децата си?

ЖУАНА. Де да знам. Може да не е имал достатъчно патрони.

ЖУАН. Жена му го била оставила.

ЖУАНА. И той да си убие децата. Изрод. Като се сърди на жена си, да си го изкара на нея в крайна сметка.

ЖУАН. Преди да се самоубие, ѝ се обадил да иде у тях, казал, че едното от момчетата е много болно. Като пристигнала, заварила децата си накълцани. Отрязал им ръцете и ги наредил на масата.

ЖУАНА. Утре гледай ти да минеш през химическото. Аз няма да успея.

ЖУАН. Какви ужасии правят хората. Виж това например: някакви банди убили шест деца в Бразилия. (*Пауза.*) Ти спомняш ли си, като ходихме в Бразилия, колко бездомни дечурлига имаше по улицата... Обаче пък хубаво си изкарахме. Трябва пак да идем, и то за по-дълго. Сещаш ли се за онзи тип, дето ти ходеше по петите и веднъж ни проследи чак до хотела?

ЖУАНА. Ужас, не ми напомняй.

ЖУАН. Как се казваше?

ЖУАНА. Не-знам-си-какво-иньо.

ЖУАН. Мазиньо.

ЖУАНА. Аха.

ЖУАН. Не, чакай, Мазиньо е бразилски футболист.

ЖУАНА. Но завършваше на -иньо.

ЖУАН. Няма значение. Рецитираше ти стихотворения на португалски. Накрая падна на колене пред вратата на хотела и те умоляваше да ме напуснеш.

ЖУАНА. Умрях си от срам.

ЖУАН (*сме се*). Ти му повтаряше: „*Лив ми алоун, первертиду.*“ А той: „Дай да си направим бебе.“

ЖУАНА. А ти се хилеше като идиот и въобще не се намеси.

ЖУАН. Как да се намеся, умирах си от смях.

ЖУАНА. Добре се посмяхме, вярно е.

ЖУАН. Но колко безпризорни деца имаше по улиците...

Пауза.

ЖУАНА. Брат ми каза, че майка нещо не е добре.

ЖУАН. Стига бе. Какво ѝ има?

ЖУАНА. Грип. Трябва да мина да я видя. Ти още ли ѝ се сърдиш?

ЖУАН. Да.

ЖУАНА. Малко прекаляваш.

ЖУАН (*сменя темата*). Тази сутрин бях в офиса на Микел.

ЖУАНА. Той как е?

ЖУАН. Както винаги. Знаеш го какъв е. Предложи ми едно съвместно начинание и отидох да прегледам книгата.

ЖУАНА. Начинание?

ЖУАН. Бизнес. Не знам как да постъпя. За да стартира добре, трябва да се направи една малка инвестиция...

ЖУАНА. Жуан, не забравяй, че нямаме пукната пара.

ЖУАН. Няма как да забравя.

ЖУАНА. Ако трябва да се влагат пари, няма да стане. С двете ни заплати едвам избутваме месеца до края.

ЖУАН. Не е нужно да е голяма сума.

ЖУАНА. Ако ще десет песети да са. Апартаментът е ипотekiран, вилата е ипотekiрана – какво повече?

ЖУАН. Има хляб в тази идея. Мога да поискам двугодишен кредит и да го погася с първите приходи...

ЖУАНА. Ами ако няма приходи?

ЖУАН. Не, те са сигурни.

ЖУАНА. И що за идея му е хрумнала на Микел?

ЖУАН. Внос на дъски за сърф с двигател. Мотосърф се казва.

ЖУАНА. Дъски за сърф?

ЖУАН. С двигател.

ЖУАНА. Не сте наред и ти, и той.

ЖУАН. В Щатите сега е много на мода. Децата дават зор на родителите си да им купуват не скутери и байкове, а дъски за мотосърф... Планът си го бива. Хората са луди по сърфа, само че в Средиземно море нямаме големи вълни, затова и традиционният сърф не се е развил...

ЖУАНА. Мога да ти припомня цял куп други планове, дето уж си ги биваше. Когато се запознахме, главата ти бъкеше от такива. Тъкмо ти потръгна напоследък – защо не си гледаш текстилните машини? Тази авантюра само ще ни докара нови дългове и нови главоболия. Ето, през лятото и без това никъде няма да можем да отидем на почивка.

ЖУАН. Ще отидем в Мойя.

ЖУАНА. Писна ми от Мойя. Сърф... че какво знаеш ти за сърфа?

ЖУАН. Същото, което и всички останали.

ЖУАНА. Как ще търгуваш с нещо, от което си нямаш понятие? Като дете си. Прояви малко разум. Какво искаш за вечеря?

Жуана понечва да излезе, а Жуан, с два пръста, събрани като дулото на пистолет, прави жест, сякаш я застрелва в гръб.

ЖУАН. Все ми е едно. Сандвич.

ЖУАНА. С омлет?

ЖУАН. Както сметнеш за добре.

ЖУАНА. То аз смятам за добре сам да си го направиш...

ЖУАН. Значи сам ще си го направя.

ЖУАНА. Не, аз. Иначе ще стоим гладни до сто часа.

ЖУАН. Както искаш. (*Пак се зачита във вестника.*)

Пауза. Жуана го гледа.

ЖУАНА. Мило.

ЖУАН. Какво?

ЖУАНА. Защо не излезем да хапнем нещо навън и не поговорим за сърфа?

ЖУАН. Както искаш... Слушай само: „Изчезналата в Баньолес жена е открита мъртва в Марторёл с явни следи от сексуално насилие по тялото“. Миналия месец имаше подобен случай в Паламòс и накрая се оказа, че извършителят бил съпругът.

ЖУАНА. Добре да го обмислиш това предложение на Микел.

ЖУАН. Много добре съм го обмислил вече. Когато той влезе в бизнеса с маунтийн байкове, аз отказах да се включа, а той направи куп пари. Пък и нали все ми го даваш за пример...

Жуана излиза.

ЖУАН (*на себе си*). Бих искал, като тръгна нещо да правя, все едно какво, поне за малко да си на моя страна. Заклевам се: нищо друго на света не би ме зараждало толкова.

Пауза. Жуан си представя реакцията, която той би искал. Влиза въображаемата Жуана.

ЖУАНА. И що за идея му е хрумнала на Микел?

ЖУАН. Дъски за сърф с двигател. Мотосърф се казва.

ЖУАНА. И те е поканил за съдружник?

ЖУАН. Да.

ЖУАНА. Не мога да повярвам! Какъв късмет! Сигурно много се вълнуваш?

ЖУАН. Да... Доста.

ЖУАНА. Идеята е направо фантастична. Ще забогатеем!

ЖУАН. С Микел сме идеалният екип. Всеки от двамата е добър в нещо различно...

ЖУАНА. Сигурна съм, че ще имате див успех. Чудесно си пасвате. Време беше да ти провърви. Много те обичам, Жуан...

ЖУАН. И аз теб. Оттук нататък вече няма да имаме проблеми с парите.

ЖУАНА. Знаеш, че не ми е до парите. Стига да съм с теб, нищо друго няма значение.

Знаех си, че рано или късно ще успееш. Гордея се с теб. Когато се оженихме, всички ми казваха, че допускам грешка, че си провалям живота. Нека им сега. Цяло Мойя ще научи. Отивам да направя вечерята, любов моя.

Въображаемата Жуана го целува и излиза. Жуан се връща към реалността.

ЖУАН (*на себе си*). Да можеше ей така – като тръгна нещо да правя, все едно какво, поне за малко да си на моя страна. Какво толкова искам? Жена си ми все пак. Нали точно ти трябва... Не сме женени от толкова отдавна, все нещо трябва да си запазила от вярата си в мен. Кога успех да те разочаровам? Имам си апартамент, вила, какво не ти е по вкуса?

Реалната Жуана се връща.

ЖУАНА. Тоя сърф ще ни удави всичките.

ЖУАН. Ела.

ЖУАНА. Какво искаш?

ЖУАН. Ела за малко. (*Тя отива до него и той я дръпва в скута си.*) Кой те обича най-много, а? (*Жуана се намръщва.*) Ако се получи както трябва, ще спечелим сума пари и ще се отървем поне от едната ипотека. (*Тя се изправя.*) Поканих Микел да гледаме мача тук.

ЖУАНА. Тогава ще кажа и на Лаура да дойде.

ЖУАН. Добре. Мило!

ЖУАНА. Какво?

ЖУАН. Би ли ми сложила двете филийки отстрани, да не е като сандвич?

ЖУАНА. Какво?

ЖУАН. Омлетът... Вечерята.

ЖУАНА. Филийките отстрани.

ЖУАН. Да.

ЖУАНА (*на ръба на избухването*). Добре.

ЖУАН. Благодаря.

ЖУАНА (*подвиква, докато излиза*). Обуй си пантофите!

ЖУАН. А, да. (*Излиза след нея.*)

6.

Звъни телефонът на Лаура. Тя влиза и вдига слушалката.

ЛАУРА. Ало... Кой?... Да, Давид, помня те... Не, утре не мога. Ще гледам мача у едни приятели... Не, през седмицата не излизам вечер... Този уикенд ще ходя на гости у нашите в провинцията... Следващия също... Не, аз всяка седмица в събота и неделя съм у нашите в провинцията... Не, догодина още не знам, не съм сигурна как ще се сложат нещата... Да, вярно че си изкарахме добре, но има и други неща в живота... Да, симпатичен си ми, как... Дали нещо ме дразни в тебе?... Без да цепя басма, така ли?... Ами добре, като си казал „истината“, ето ти истината. Не си ми симпатичен, защото от тебе се стича пот на вадички, защото от носа ти стърчат косми, защото гелът за коса ме отвращава, защото като приказваш, пръскаш слюнка, и най-вече защото, докато разговаряхме, не спря да се пулиш в гърдите ми, вместо веднъж поне да ме погледнеш в лицето... Как пък да не харесвам мъжете? Това, че ти имаш нещастieto да си физически отблъскващ, морално недоляган и умствено оцетен, не значи, че и останалите са такива. Напротив: фактът, че ти си възплъщението на всички основни недостатъци, прави нищожна вероятността да се сблъскам с по-противен мъж от тебе. Когато реших да започна отношенията си с мъжете от нулата, не съм допускала дори, че нулата ще ми се случи буквално. И последно: вечерята беше толкова кофти, че ме хвана разстройство. (*Затваря.*)

7.

Четиримата гледат мача по телевизията.

ЖУАН. Четири минути. Остават само четири минути!

ЖУАНА. Значи, ако свърши с тоя резултат в момента, печелим, така ли?

ЖУАН. За десети път ти го обяснявам: ако те завършат наравно, а ние спечелим нашия мач, ставаме шампиони.

ЛАУРА. Да ида ли да донеса шампанското?

МИКЕЛ. Като свърши. Аз, докато не чуя свирката, не го вярвам.

ЖУАНА. Малко ми е жал за тези от „Депортиво“.

МИКЕЛ. Да си ядат ушите.

ЛАУРА. Да бяха от Мадрид, щеше да ми е все едно, но тези от Ла Коруня, горките...

ЖУАН. Да си ядат ушите.

ЖУАНА. Гледай, всички от „Барса“ слушат музика!

ЖУАН. Жуана, слушат радио, за да следят какво става с „Депортиво“.

ЖУАНА. А, ясно.

МИКЕЛ. Свири вече бе, задник!

ЖУАНА. Полувремето още не е изтекло.

МИКЕЛ. Няма значение.

ЛАУРА. Феновете на „Валенсия“ не знаят да се радват ли, да плачат ли...

ЖУАНА. Вие видяхте ли ги преди малко? Предпочитат техния отбор да загуби, само и само „Депортиво“ да си задържат точката и „Барса“ да се прецака.

МИКЕЛ (*скача от мястото си*). Дузпа! Копелдакът с копелдак свири дузпа!

ЖУАНА. Какво?
МИКЕЛ. Дузпа за „Депортиво“!
ЖУАН. Ебаси, ебаси, ебаси.
ЖУАНА. Какво стана?
МИКЕЛ. Преебаха ни, това стана.
ЖУАН. Една минута преди края!
МИКЕЛ. Преебаха ни.
ЖУАН. Кой ще я изпълни?
ЛАУРА. Бебето, нали?
ЖУАНА. Хич не ми харесва тоя Бебето...
ЖУАН. Не, някакъв друг е.
ЛАУРА. Че как няма да е Бебето?
МИКЕЛ. Джукич е това. Бебето сигурно се е посрал от страх.
ЖУАН. Ще сбърка. Ще стреля извън вратата, ще видите.
ЖУАНА. А ако сбърка, ние ли печелим?
ЖУАН (*съсредоточава се*). Вън, вън, вън...
МИКЕЛ. Млъкни.

Всички притихват... Вратарят улавя топката, гол няма, всички подскочат и се прегръщат.

ЖУАН (*коленичи*). Спря я! Спря я!
МИКЕЛ (*прави неприличен жест към телевизора*). Нека ви, маймуни!
ЛАУРА. Някой да има телефонния номер на тоя вратар?
ЖУАН. Нека ви, маймуни!!
ЖУАНА. Жуан, успокой топката. (*Към другите.*) За първи път нещо познава.
МИКЕЛ. Гледай президента на нашите, разрева се от чувства.
ЛАУРА. Ама довечера ще зарадва жена си.
МИКЕЛ. Казва им да почакаат, че още не е свършило.
ЖУАНА. Ами да, вярно е.
ЖУАН. Страхотно бе, страхотно!
МИКЕЛ. Добре де, защо още не свири тоя дебил?
ЛАУРА. Ами да, станаха повече от четирийсет и пет минути.
ЖУАН. Аз казах ли ви, че ще сбърка, а, а?
ЖУАНА. Да, да, каза ни.
МИКЕЛ. Сега ще почнат да разправят, че сме взели титлата с късмет.
ЖУАН. Да си ядат ушите.
ЛАУРА. Да ида ли за шампанското?
МИКЕЛ. Чакай да свърши.
ЖУАНА. Е, то няма накъде да продължава повече.
МИКЕЛ. И преди малко нямаше накъде...
ЖУАН. Недей още, че носи лош късмет.
ЛАУРА. Няма бе, спокойно.
ЖУАН. Готово! Край!

Отново се прегръщат.

Всички (*пеят*). Шампиооони, шампиооони! Олее, оле, оле, олеее! (*Целуват се наляво и надясно.*)

ЖУАНА (докато се целува с Жуан, вижда, че Микел и Лаура също се млякат въодушевено и ги разделя). Ей, Микел, ще ми задушиш приятелката.

МИКЕЛ. Не мога да повярвам! Като някакъв филм на Хичкок. Отначало тръгнахме да губим, защото първото полувреме си беше трагедия, после обрат след обрат във второто... и в последната минута – дузпа.

ЛАУРА. Този вратар трябва да го наградим с кръста на Свети Георги.

МИКЕЛ. Отвяхме ги всичките бе!

ЖУАНА (изключва телевизора). Време за шампанско!

ЛАУРА. Вече може, нали? Ще ти помогна.

ЖУАН. Защо го гасиш? Искан да чуя коментарите.

ЖУАНА. Цяла седмица все това ще се коментира.

МИКЕЛ. Ура, отвяхме ги... (Жуана и Лаура отиват за шампанското.) Ебаси, момче, целия мач на нокти изкарах.

ЖУАН. Никога не ми се беше случвало такова... дори онова на „Уембли“, не, дори на „Уембли“...

МИКЕЛ. Абе и там беше на нокти, мани... Бях на стадиона и зор видях. И там в последната минута. Само дето сега няма как да ни кажат, че сме купили съдията.

ЖУАН. Е, ще измислят нещо друго.

МИКЕЛ. Не мога да повярвам!... (Танцува.) Шааампиооони, шааампиооони, олее, оле, оле, олее.

ЖУАН. Да живее „Барса“! Да живее Каталония!

МИКЕЛ. Свободна Каталония!

ЖУАН. Какво ще кажете да се пуснем до центъра да видим как купонясва народът?... Ти взе ли си вече „Патрол“-а?

МИКЕЛ. Да, братле. Невероятен е. Кола за кеф.

ЖУАН. Блазе ти.

МИКЕЛ. Скоро и ти ще можеш да смениш своята. Сега нещата ще ни тръгнат като за световно. Мене слушай и няма да сбъркаш. Това е райт на предприемачите, сега вече няма кой да ни спре.

ЖУАН. Жалко че нямаме работа в Мадрид тази седмица, щеше да е супер да им видим физиономиите.

МИКЕЛ. Идната ще е най-добре – Шампионската лига ни е в кърпа вързана. Само не бива много да им мачкаме самочувствието, че ще вземат да се засегнат и край на сделките. Мадридчани скапани, нà ви сега... Те ни завиждат, това е проблемът. В Каталония процъфтяваме, въртим търговия, правим фирми... и да не споменавам износа. В момента така ни дишат прахта, както никога през живота си не са и допусkali – и не само във футбола. Каталонецът, оставиш ли го на мира, така се развърта, че пушек се вдига... (Влизат Лаура и Жуана с чашиите и шампанското. Наливат.) Не че ни смятам за по-специален вид хора, просто като народ сме по-работливи, това е. Вижте например андалусийците: по цял ден се излежават на припек и се надигат само колкото да си приберат социалните помощи (или там както ѝ викат на държавната милостиня)...

ЖУАНА. За какво ще прием?

МИКЕЛ. За „Барса“!

ЖУАН. За четвъртата поредна титла!

ЛАУРА. И за съпруга, който всяка каталонска майка иска за своята дъщеря!

ЖУАН. Кой това?

ЛАУРА. Вратарят на „Валенсия“.

МИКЕЛ. Супер. За вратаря... За Каталония!

Чукват се и пият.

ЖУАНА. Микел, ти как така не си на стадиона?

МИКЕЛ. Да ти кажа честно, положението ми се видя доста закучено и реших, че по-добре да не ходя. Ако можех да предвидя, че така ще стане...

ЖУАНА. Малко ти е вярата.

ЛАУРА. Аз никога не съм ходила на стадиона на „Барса“.

МИКЕЛ. Е, как може? Първенството вече свърши, но на някой от мачовете от „Жуан Гампé“ идваш с мен.

ЖУАН. Сериозно ли никога не си ходила?

ЛАУРА (*многозначително*). Ами кой не ме е водил.

МИКЕЛ. Значи на „Гампé“ задължително. И ако ти хареса, заповядай когато пожелаеш, имам запазени места. (*Прегръща я.*) От трибуната футболът е на съвсем друго ниво.

ЛАУРА. Благодаря.

ЖУАН. Вие двамата май не сте се виждали отдавна, а?

ЖУАНА. От нашата сватба.

МИКЕЛ. Вярно. Ти беше с една лилава рокля тогава.

ЛАУРА. Каква слонска памет!

ЖУАНА. Само за каквото го устройва.

МИКЕЛ. Много си се променила.

ЛАУРА. Към по-добро, надявам се.

МИКЕЛ. Към много по-добро.

ЖУАНА. Какво ще правим сега? (*Прибира чашите и се възползва от това, за да се провере между Лаура и Микел.*) Хайде да ходим да пийнем нещо, за да го отбележим.

ЛАУРА. Само не в центъра, че ще е лудница.

МИКЕЛ. Може да направим едно кръгче с колата, за да видим купона.

ЛАУРА. Купон, купон, докато не ни покажат по телевизията, размазани в някоя улична лампа.

МИКЕЛ. Няма какво да се чудим. Отиваме!

ЖУАН. Аз казах ли ви, че ще сбърка? Казах ви!

Излизат.

8.

Звъни телефонът на Лаура. Тя вдига слушалката.

ЛАУРА. Ало?... Добър... Да, ти си... аха, да, Фелип... Ами нищо, развявам се цяла вечер... Какво интересно ли? Запознах се с един мъж. Всъщност аз вече го познавах, но не му бях обръщала специално внимание... Той е приятел на съпруга на най-добрата ми приятелка, Жуана, с която работим заедно... Абе за ставане още нищо не е станало, но както е тръгнало, всеки момент се очаква, нали се сещаш... Аха, познавахме се от преди, но сега се видяхме у Жуана, моята приятелка – тя ме покани да гледаме заедно финала на Лигата и нали знаеш как е... забелязваш, че някой се заглежда в теб, почваш да го заглеждаш и ти, погледите ви се кръстосват, едно-друго... Когато „Барса“ спечели, всички се разподскачахме, взехме да се прегръщаме, да се целуваме, а той не просто ме нацелува и напрегръща, ами вложи и чувство, то се усеща. После отидохме да пийнем по едно, за да го отпразнуваме, и той не спря да ме гледа. На мене ми се искаше да останем насаме, но Жуана не знам какво я прихвана,

и настоя да оставят първо мене вкъщи, понеже иначе сме щели много да обикаляме... Миналата седмица обаче, точно като се прибирах, го засякох на улицата. Надали е било случайност, но кой знае – не мога да твърдя със сигурност. Излязъл бил да си проветри главата, защото му се скапало настроението от провала в Шампионската лига и прочее, и прочее... само дето той живее на другия край на Барселона и въобще не е ясно защо се проветряваше пред моя вход. С две думи: имам чувството, че скоро ще минем към бойни действия, така да се каже... Според теб дали от мен се очаква нещо сега, или просто да изчакам?... О, не те интересува, така ли? Ами виждаш ли как се разминаваме като личности – нещата, които мен ме интересуват, на теб са ти скучни. Аз ти разказвам нещо, което ми е важно, а ти грам загриженост не проявяваш... Как пък ще съм излизала с теб? Ама че фантазия... Е, да, преспахме веднъж – и какво от това?... Не, нямам никакво намерение да се виждаме отново. И ако ми се обадиш още веднъж, ще си сменя номера. (*Затваря.*)

9.

Микел и Лаура са в неговия апартамент. Седят на леглото.

МИКЕЛ. Колко си хубава.

ЛАУРА. Благодаря.

МИКЕЛ. Колко си секси.

ЛАУРА. И теб си те бива.

МИКЕЛ. Много ми харесваш.

ЛАУРА. Радвам се.

МИКЕЛ. Наистина си страхотна.

ЛАУРА. Виж, не е нужно да ми казваш мили неща. Дотук ми е абсолютно достатъчно.

МИКЕЛ. Просто когато съм с жена като теб, ми се завива свят...

ЛАУРА. Няма проблем, ако припаднеш, продължаваме на пода.

МИКЕЛ. Устните ти са...

ЛАУРА. Сериозно, не се чувствай длъжен да ме обсипваш с комплименти. Щом си тук, с мен, значи ти харесвам.

МИКЕЛ. Преди да стигнем по-далеч, ще е добре да ти обясня едно-друго.

ЛАУРА. Да си вода ли бележки?

МИКЕЛ. Чисто физически аз привличам ли те?

ЛАУРА. Ти как мислиш?

МИКЕЛ. Но доколко те привличам?

ЛАУРА. Много.

МИКЕЛ. Като мъж?

ЛАУРА. Неопишимо много.

МИКЕЛ. Желаш ли ме?

ЛАУРА. Не бے, просто те претърсвам, за да видя къде си държиш портфейла.

МИКЕЛ. И искаш отношенията ни да се развият добре?

ЛАУРА. Кълна се най-тържествено, че ме привличаш, че те желая и съм готова да запаля три свещи на Света Перпѐтуа, за да пребъдем във вечността. Можем ли да почваме?

МИКЕЛ. Момент, чакай да видим как да ти го кажа... Аз, за да се възбудя, имам нужда от някои неща...

ЛАУРА. Затова значи всички тези „страхотна си наистина“ и прочее, и прочее... Хайде, казвай.

МИКЕЛ. Може да ти се стори малко странно това, за което ще те помоля. И ако не искаш, ще те разбере.

ЛАУРА. Добре де, кажи какво е и ще видим. Да си облека нещо специално или какво?...

МИКЕЛ. Не, не, нищо подобно. Единственото, което ми трябва, е определена обстановка.

ЛАУРА. У вас сме. По-“определено“ от това, здраве му кажи.

МИКЕЛ. Малко се смущавам. Не искам да си помислиш, че...

ЛАУРА. Миличък, започва да ми се изпарява ентузиазмът. Кажи каквото ти е на душата, аз не съм от притеснителните. *(На вратата се звъни.)* Чакаш ли някого?... Ако искаш тройка, да знаеш, че по-скоро ще участвам в руска, отколкото в шведска. Ако не ти стигам само аз, по-добре да си ходя.

МИКЕЛ. Не, никого не чакам. *(Излиза от сцената и след няколко секунди се връща обратно.)* Жуана е.

ЛАУРА. Жуана?

МИКЕЛ. Да. Моля те, направи ми услуга. После всичко ще ти обясня, но сега предпочитам да не те вижда.

ЛАУРА. Да се скрия, така ли?

МИКЕЛ. Да, ако обичаш.

ЛАУРА. Обръщаме го на водевил значи. Това ли имаше предвид под „определена обстановка“?

МИКЕЛ. После ще ти обясня.

ЛАУРА. И къде да се скрия?

МИКЕЛ. В банята.

ЛАУРА *(събира си нещата и влиза в банята)*. Да ти се намира някое списание, за да не скучая?

МИКЕЛ. Моля те. *(Отново се звъни.)* Бързо! *(Към вратата.)* Момент!

ЛАУРА. Да знаеш, че не мога да остана цял следобед.

МИКЕЛ. Върви в банята!

ЛАУРА. Недей да ѝ правиш нищо, което би направил на мен. *(Скрива се.)*

Микел отива да отвори.

ЖУАНА. Изненада!

МИКЕЛ *(гледа си бележника)*. Какво правиш тук? Днес е двамайсет и пети. Нали щеше да ходиш с майка си на лекар?

ЖУАНА. Отмениха ни часа. Отбих се да видя вкъщи ли си.

МИКЕЛ. Моментът не е подходящ.

ЖУАНА. Защо? Нали е сряда.

МИКЕЛ. Исках да съм сам... Да поразмишлявам.

ЖУАНА. Микел, какво ти е?

МИКЕЛ. Нищо. Просто имам нужда от малко спокойствие.

ЖУАНА. Друг път не ти се е случвало.

МИКЕЛ. Жуана, не ми е до разправи в момента. Върви си.

ЖУАНА. Просто исках да ти кажа, че това със сърфа, дето сте го започнали с Жуан, хич не ми харесва. Искам да си го избиеете от главите. Нямаме пари, затънали сме в дългове, моментът е от най-неподходящите. Кажи му, че си размислил и че цялото начинание никак не е сигурно, затова ще е най-добре да не се занимавате повече.

Освен това доход, защото ми липсваш.

МИКЕЛ. Гледай си своята работа, Жуана. Това е между мен и него и двамата прекрасно ще се справим.

ЖУАНА. Сто пъти си ми повтарял, че Жуан е вързан колкото си иска и не става за нищо, а сега изведнъж – какво? Превърна се в незаменим съдружник...

МИКЕЛ. Добре, ще поговорим. Но сега не ми досаждай. Върви си вкъщи.

ЖУАНА (*театралничи*). Микел, защо се отнасяш с мен по този начин? Какво съм ти направила? (*Отпуска се морно на леглото.*)

МИКЕЛ. Не сега.

ЖУАНА (*изправя се, отива до него и пита драматично*). Какво сбърках, Микел?

МИКЕЛ. Добре, щом искаш. (*Блъсва я пресилено и тя пада на леглото.*) Върви си... таковата... кучко!

ЖУАНА (*възхитена*). Животно!

МИКЕЛ. Хайде, омитай се.

ЖУАНА. Не искам. Ще се наложи да ме извлечеш за косите и да ме изхвърлиш надолу по стълбите.

МИКЕЛ. Не ме принуждавай да го направя.

ЖУАНА. Чукай ме!

МИКЕЛ. Сериозно ти говоря. Махай се.

ЖУАНА. Ще трябва да ме изкараш с ритници. Разкъсай ми дрехите, изхвърли ги през прозореца... Изгони ме гола на площадката и аз ще тропам по вратата ти, докато ръцете ми не пуснат кръв!

МИКЕЛ. Сега не играем. Аз съм, истинският Микел!

ЖУАНА (*закачливо*). Уловки, а?

МИКЕЛ. Изморих се вече от твоите идиотщини. Заминавай. (*Сграбчва я за ръката и я повлича.*)

ЖУАНА. Колко си силен. Страхотно е.

МИКЕЛ. Хайде! Върви, преди да е станала някоя беля.

ЖУАНА. А ако не искам да вървя, какво ще ми направиш? Ще ме заплюеш ли?

МИКЕЛ. Не ставай гадна.

ЖУАНА. Аз знам какво ти е приятно, мили мой. Заплюй ме! (*Вкопчва се в краката му.*)

МИКЕЛ (*много любезно*). Жуана, безкрайно ще съм ти благодарен, ако станеш от пода и си отидеш вкъщи. Много съм изморен и те уверявам, че не е сега моментът.

ЖУАНА. Какво искаш? Да ти лижа обувките? Ще ти ги излъскам до блясък. Знаеш, че на всичко съм готова за тебе.

МИКЕЛ. Щом си готова, разкарай се.

ЖУАНА. Плюй, любов моя!

МИКЕЛ. Ако те заплюя, ще си тръгнеш ли?

ЖУАНА. Не знам. Пробвай.

Микел изглежда на косъм от това да я заплюе, но се отказва.

МИКЕЛ. Знаеш ли, че ми се гади от тебе?

ЖУАНА (*мило*). И на мен от теб, любими.

МИКЕЛ. Стига! Ставай! Не виждаш ли, че днес не съм в настроение?

ЖУАНА (*изправя се, вече променена*). Добре, добре, отивам си. Не знам какво ти става. Да не забравиш вентилатора за следващата сряда, тук е някаква адска жегга... (*Целува го и отново забелязва лошия му дъх.*) Ох, трябва да си плакнеш устата. (*Вади флаконче от чантата си.*) Прави си гаргара с това три пъти дневно. Чао. (*Излиза.*)

Влиза Лаура.

ЛАУРА. Сама си тръгвам – няма нужда нито да ме наричаш „кучка“, нито да ме плюеш, нито нищо.

МИКЕЛ. Почакай.

ЛАУРА. Какво да чакам? Бърза помощ?

МИКЕЛ. Да се отдалечи Жуана, иначе ще се засечете долу.

ЛАУРА. Жалък си. За малко да повярвам, че съм срещнала нормален мъж, но ето: прекалено беше хубаво, за да е истина. Тези вашите перверзии са плод на болни мозъци. Не искам да те виждам повече. Аз дори не те харесвам, дойдох от немай къде. Но нямам никакво намерение да загубя уважение към себе си, само и само да задоволя твоите прищевки на мачист и психопат. Хайде, върви си прави гаргара, че както си загнил отвътре, нямаш оправия. (*Тръгва си.*)

МИКЕЛ. Хем сърби, хем боли. Преди пет минути беше готова да легне по гръб, а сега тича към вратата... (*Към вратата.*) Ако исках парче месо, щях да си купя нещо по-свежо от тебе! (*Звъни телефонът. Микел вдига.*) Ало... Кой се обажда?... Жауме Угет. Жауме, защо ми звъниш вкъщи? Аз работя в офиса си... Скоро ще стане, започвам нещо ново, от което ще дойдат бързи пари... Знам, помня, че и миналия месец така ти казах... Но какво да направя? Слушай, не се безпокой. Ти изпълни твоята част, аз ще изпълня моята. Ще ти се обадя. (*Затваря.*) Нагъл бе, ще ми звъни вкъщи.

Микел излиза.

10.

В бара Жуан говори с невидим барман.

ЖУАН. Мотосърфът е спорт за млади хора. За него си трябва зачалка. Не знам дали в свободното си време тренираш нещо, но от сервиране и друсане на шейкърта надали си укрепнал... Няма какво да се лъжем: мотосърфът не е намислен за хора като теб. Не се докачай де. Винаги можеш да се пробваш, защо не? Ще ми се, малко понататък, да разхвърлям по плажовете капанчета, откъдето хората да си вземат дъски под наем, нали се сещаш? Предлагането да пришпори търсенето, да свикнат с мотосърфа и да го харесат... Впрочем дъските са лесни за разнасяне – побират се в колата например... Абе ти гледа ли по телевизията за оня от Мулет, дето вързал жена си за колата?

Влиза Микел.

МИКЕЛ. Здравейте.

ЖУАН. Здравей, Микел. Ти чу ли за оня, дето убил жена си – оня с колата?

МИКЕЛ. Да бе. Ужас.

ЖУАН. Знаеш ли защо ми направи впечатление? Бил производител на оптика за автомобилни мигачи!

МИКЕЛ. Е, и?

ЖУАН. Мигачите на „Патрол“-а!

МИКЕЛ. Какво общо има „Патрол“-ът?

ЖУАН. Нали точно преди да си го купиш, ми разказа, че... Все едно. Вързал я за колата си, влачил я осемдесет километра до къщата на нейните родители и я оставил там, пред вратата. Светът върви на зло, Микел, казвам ти. Вярно, бил алкохолик и не знам си какво още, но така или иначе е просто безумно.

МИКЕЛ. Безумно, да.

ЖУАН. Ти ако беше женен и завареше жена си с друг мъж, щеше ли да ги убиеш?

МИКЕЛ. И да лежа в затвора заради някакво чукане, в което дори не съм участвал? Не. Абсурд.

ЖУАН. Аз не знам какво бих направил. Докато не ти дойде на главата... Нищо чудно да откача от ревност... От друга страна, колкото и да те мами жена ти, трябва да си пълно куку, за да стигнеш до такава крайност. Представи си само как давам мръсна газ към Мойя, а Жуана се тътри зад колата, вързана за краката, защото съм я изненадал с друг. Понеже, щом оня е влачил жена си, значи в моя случай говорим за Жуана. Но мен дори самата мисъл за това ме потриса. Така да си преобърнеш живота...

МИКЕЛ. Спокойно, Жуан, просто е бил неуравновесен и в един момент окончателно е превъртял.

ЖУАН. Имам чувството, че все повече хора окончателно превъртат. Понякога си мисля... сега например, докато ние тука си говорим за мотосърф, в този град някой изрод изнасилва момиченце на дванайсет и го доубива с камък... Оня ден например, докато сме гледали мача, един моряк заврял пистолет между краката на проститутка...

МИКЕЛ. Недей! Призлява ми от такива истории. *(Пауза.)* Пистолет в...?

ЖУАН. Безумно, нали?

МИКЕЛ. И какво?

ЖУАН. Стрелял. Не се шегувам. Хората са сериозно повредени. Един лекар по телевизията каза, че било от стрес...

МИКЕЛ. Хайде, стига. Нова тема. Как са нашите дела?

ЖУАН. Направих списък с дистрибутори на спортни стоки. Утре започвам да им звъня, за да ги преслушам.

МИКЕЛ. Само не поемай ангажименти, преди да стане ясно кога пристига първата партида.

ЖУАН. Няма, разбира се. Вече знае ли се нещо?

МИКЕЛ. Нашият човек във Флорида е говорил с двама производители. Има един с повечко дъски на склад, така че на ниво начални количества всичко изглежда окей и ще ги вземем на сносна цена. Добре тръгват нещата, Жуан, много добре.

ЖУАН. Дано, защото иначе съм заникъде. Още не мога да повярвам, че ми дадоха кредита. Но ако не почнем да правим пари веднага, лошо ми се пише.

МИКЕЛ. Не се безпокой. Имай вяра. И аз съм в твоето положение. Вчера ми се обади един тип, на когото дължа доста пари от стари сделки, и му дадох тържествено обещание, че идния месец ще се разплатим. И знаеш ли защо съм толкова сигурен, че ще стане?

ЖУАН. Не.

МИКЕЛ. Хайде де, попитай ме защо.

ЖУАН. Защо?

МИКЕЛ. Защото вярвам в това, което сме започнали. Разбираш ли?

ЖУАН. Да.

МИКЕЛ. Не искам да се боря и с обстоятелствата, и с твоите съмнения, човече. Ако решиш, можеш да станеш велик предприемач и сърфът ще е само началото. Когато търговията се разрастне, ще имаме мрежа от представители, които ще се занимават с досадните подробности, а ние само ще гледаме как ваят мангизи. Сещаш ли се за братовчед ми, Игнази Тòрес? Е, той почна бизнес с едни нищо и никакви джапанки, а сега по цяла година участва в регати и катери върхове.

ЖУАН. Жуана се дърпа, не одобрява...

МИКЕЛ. Жените са създадени да се тревожат. От нея ако зависеше, щяхте да си работите двамката заедно като телефонистки и да вдигате слушалки от сутрин до вечер.

ЖУАН. Понякога ми се струва, че не можем да сме по-неподходящи един за друг. Ако имах до себе си човек, който поне малко да ме подкрепя, всичко щеше да върви далеч по-гладко. Нямах представа какво е да чуваш ден след ден: „Ще се издъниш, ще се издъниш...“.

Влиза Жуана във въображението на Жуан.

ЖУАНА. Ще се издъниш.

ЖУАН. Микел разбира от тези неща.

ЖУАНА. Ще се издъниш.

ЖУАН. Хайде поне веднъж ме подкрепи!

ЖУАНА. Как ще търгуваш с нещо, от което си нямаш понятие? Мина ли през химическото?

ЖУАН. Нямах време.

ЖУАНА (*подигравателно*). „Нямах време.“

МИКЕЛ (*към Жуана*). Млъкни, глупачко, и върви да направиш вечерята!

ЖУАНА. Както кажеш, любов моя. (*Тръгва си.*)

МИКЕЛ. Видя ли?

ЖУАН. Не мога да ѝ кажа така. Не я познаваш.

МИКЕЛ. Научи се да се налагаш. Някоя вечер ще те заведе в един приятен клуб: мацките там знаят как да те окуражат, когато се наложи. Едната е негърка и...

ЖУАН. Нали знаеш, че не съм по тези работи... Сексът е единственото, в което не бих сменил жена си с никоя друга. А и ако правя любов с друга, ще се разделя с Жуана. Сигурен съм.

МИКЕЛ. Защо?

ЖУАН. Защото аз като правя любов, се увличам и се женя. По-силно е от мен.

МИКЕЛ. Хайде стига бе.

ЖУАН. Открай време съм така. Непреодолимо е.

МИКЕЛ. Уверявам те, че за тези и през ум няма да ти мине да се жениш.

ЖУАН. Лъжеш се. Знам какво говоря. Щеше да е чудесно да съм способен на кратки забежки без последици. Но не смея. Обичам Жуана и не искам да се разделяме. А ако правя любов с друга, знам какво ще стане...

МИКЕЛ. Ами ако тя прави любов с друг?

ЖУАН. Жуана ли? Абсурд. Откъде-накъде?

МИКЕЛ. Изневерите стават и без особена причина.

ЖУАН. Не, ако ми изневеряваше, щях да знам. Тези неща се забелязват веднага.

МИКЕЛ. Щом казваш.

ЖУАН. Освен това съм сигурен, че ако аз ѝ изневеря, тя също моментално ще забележи.

МИКЕЛ. Ама какви ги приказваш, Жуан?... Чуй ме, като мъж на мъж ти казвам: няма нужда от усукване и от оправдания. Сега с тебе сме партньори в богатство и бедност, в радост и беда – тези мацки, за които ти разправям, са на съвсем друго ниво, но нито ще те променят, нито ще те откъснат от жена ти... и едната е негърка!

ЖУАН. Да, да, обаче...

МИКЕЛ. Добре, значи негърката си остава за мене. Щом не искаш, няма. Ти си човек с принципи – уважавам това. Още едно уиски?

ЖУАН. Не, трябва да вървя.

МИКЕЛ. Както кажеш, съдружникo.

Двамата излизат.

11.

Жуана и Лаура започват работния си ден в централата.

ЖУАНА. Добро утро, Лаура. Четвъртък! Не мога да ги трая четвъртъците... Като си помисля само, че още ден и идва уикендът... А „уикенд“ означава Мойа, мотоциклет, приятелско мачле, разнасяне на чанти, родителско мърморене, кола, задръстване... и отсега ме хваща саклета. Дано на тебе утрото да ти е по-добро.

ЛАУРА. Добро утро. Я как ти блесят обувките. С какво ги лъскаш?

ЖУАНА. С вакса.

ЛАУРА. Като облизани стоят. Като с плюнка търкани.

ЖУАНА. Ще ти донеса моята вакса, ама е най-обикновена, от евтината.

ЛАУРА. Няма нужда. Предпочитам моята.

ЖУАНА. Както искаш... Значи, вчера трябваше да ходя с майка ми на лекар. При това скришом от Жуан, защото той не ще и да знае за нея и не му е приятно, като се виждаме – от няколко години е така. Не, не е истина просто, че тази караница с майка е единственият случай, в който Жуан е проявил някакъв характер... Както и да е, от кабинета се обадиха да отменят часа.

ЛАУРА. А така. Свободен следобед. И какво – отиде на пазар, видя се с приятели, лъска обувки?

ЖУАНА. Не, прибрах се вкъщи, а Жуан гледаше телевизия и говореше по телефона с някакви дистрибутори на спортни стоки, защото сега, разбираш ли, си е навил на пръста да внася от Америка дъски за сърф с двигател. Ама че идиотщина. Все едно не ни стигат дълговете, дето вече ги имаме. И му викам: защо не се възползваме от намалението и не отидем на пазар, на разходка, на кино – каквото дойде? А той ми вика: „Не днес, мило.“

ЛАУРА. Стига бе!

ЖУАНА. Какво ще кажеш, а? „Не днес, мило“...

ЛАУРА. О, винаги може и по-грубо. „Хайде, омитай се!“ например.

ЖУАНА. Взе да ми идва до гуша.

ЛАУРА. Ами да, с такъв речник...

ЖУАНА. Нямах представа какъв късмет имаш да си без мъж, който да ти лази цял ден по нервите. Ти Жуан си го виждала само пред хора, а той пред хора се ядва. Но когато сме си двамата, не е за разправяне. Вчера почна да раздига масата, докато аз още пуших, а на мен ми бърка в здравето, когато не ме оставят да си допуша цигарата след вечеря. И като се развикахме...

ЛАУРА. А после ти си легна и дълго се въртя в леглото, и се чуди как си могла да се омъжиш за този човек...

ЖУАНА. Ти не разбираш, Лаура. То бива, бива неговият лош период, но напоследък на нищо не прилича. Почти не ме докосва.

ЛАУРА. Ти някой път изневерявала ли си на Жуан?

ЖУАНА. Дали съм му изневерявала?

ЛАУРА. Да. Случвало ли ти се е да преспииш с друг? С някой твой приятел... или негов?

ЖУАНА. Защо питаш?

ЛАУРА. Просто така. Все разправяш, че Жуан бил прекалено това и недостатъчно онова, та си помислих, че щом толкова те дразни, може би имаш база за сравнение. Някой правилен мъж. Просто ми хрумна.

ЖУАНА. Ами не. Не бих му изневерила. Това, че е досадник и гадняр, е едно на ръка. Но ми е мъж. Аз съм си го избрала...

ЛАУРА (*гледа си часовника*). Девет часа. (*Включва централата и започва да приема обаждания.*) *V&V*, кажете, моля. Сега ще ви свържа. Ами ако той те мами с някоя?

ЖУАНА. Разбера ли, че ме мами, ще му разкатая фамилията. Само това остава. Ако след всичко, което понасям ежедневно, си е намерил друга, край: тя да му пере мръсните гащи.

ЛАУРА. *V&V*, кажете, моля. Сега ще ви свържа.

ЖУАНА. Почти не ме докосва, нямаме пукната пара и отгоре на всичкото да си ляга с друга, та да си лепне някоя гадост и да ми я прехвърли!...

ЛАУРА. *V&V*, кажете, моля. Сега ще ви свържа. Жуана, ще ми помогнеш ли с обажданията? Взеха да се трупат, а е още рано.

ЖУАНА. Ох, извинявай. *V&V*, кажете моля. Момент така.

12.

Жуан гледа телевизия.

ЖУАН. Как може да пускат това по телевизията? Жуана! Жуана! Ела да видиш.

Влиза Жуана. Жуан изключва телевизора.

ЖУАНА. Какво?

ЖУАН. Не, не мога. Не знам как е възможна такава помия...

ЖУАНА. Какво дават?

ЖУАН. Повторението на онази програма със семейните двойки.

ЖУАНА. И защо я изключи?

ЖУАН. Просто не издържах.

ЖУАНА. За какво ме извика тогава?

ЖУАН. Значи, някакъв тип – ама солиден, на четирийсет-петдесет години – идва в студиото и циври пред всички, защото жена му го напуснала и заживяла с една съседка.

ЖУАНА. Леле, горкият.

ЖУАН (*пали се*). Ама защо ще ходи да се обяснява в ефир? Нали после ще го сочат с пръст... и семействата им, и съседите?

ЖУАНА. Не се нервирай бе, мило, да прави каквото си ще. Освен това половината от тези истории са фалшименто, измислят си ги за пълнеж.

ЖУАН. Глупости. Защо ще ходи някой в телевизията да лъже, че жена му го е изоставила заради съседката?

ЖУАНА. Чудаци всякакви.

ЖУАН. Не, ти си чудна. Представяш ли си как тоя тип обяснява на майка си: „Ами платиха ми трийсет хиляди песети да излъжа“, а тя му отвинтва главата с един шамар...

ЖУАНА. Жуан, успокой се. Щом е на петдесет, майка му може и да не е жива.

ЖУАН. Как пък си толкова сигурна?

ЖУАНА. Не съм. И ти не си. Брой дъски за сърф наум и дишай... Като почнеш така да се набиращ, ставаш нетърпим.

ЖУАН. Изкарват ме от кожата ми. По-силно е от мен.

ЖУАНА. Остави хората да правят каквото си искат. Не бива това, което върви по медиите, да те занимава повече, отколкото това, което се случва в собствения ти дом.

ЖУАН. В собствения ми дом няма такива неща.

ЖУАНА. Живей повече твоя живот, не толкова този на другите.

ЖУАН. Другите... ти какво мислиш: че този е много по-различен от мен? Обикновен човек, когото животът неочаквано е сритал в слабините и е проснал на земята. Тези истории ти отварят очите. Карат те да проумееш какво имаш и как лесно можеш да загубиш равновесие...

ЖУАНА. Не знам какво съм намирала у теб, честно. Като си бяхме гаджета, беше по-нормален.

ЖУАН. Това пък сега защо?

ЖУАНА. Ей така. Побъркваш ме с тези медийни депресии... Почва да ми се вижда нормално, че хората изтрещават... Представи си колко измъчена трябва да е била жената на този човек, за да го напусне със съседката. Той сигурно също е бил ужасно загрижен за равновесието си...

ЖУАН. Проблемът е, че е лесбийка, но мъжът ѝ не е знаел.

ЖУАНА. Ти така си мислиш.

ЖУАН. Той така каза.

ЖУАНА. Само дето не е това проблемът.

ЖУАН. Че защо тогава ще го напуска заради жена?

ЖУАНА (*повишава тон*). Защото вече не може да трае нито своя, нито който и да било друг мъж!

ЖУАН. Жуана, не викай.

ЖУАНА. Вкъщи съм, ще викам колкото си искам.

ЖУАН. Мило, добре ли си? Имаш ли нужда от нещо?

ЖУАНА. А поне веднъж се сети сам дали имам нужда от нещо. Не мога цял живот аз да ти казвам. Дръж. (*Подава му едно писмо.*) Я да я видим сега тази адски интересна програма. (*Включва телевизора.*)

ЖУАН. Притесняваш ме, Жуана.

ЖУАНА. Гледай, гледай, това сигурно е съседката.

ЖУАН. Защо не изключиш телевизора и не излезем на разходка или на пазар?

ЖУАНА. Не днес, мило, гледам програмата със семейните двойки.

ЖУАН (*взира се в писмото, което му е дала*). Добре, разбрах защо се сърдиш. Нямаме достатъчно пари по сметката за ипотеката на вилата. Утре ще внесе, няма страшно.

ЖУАНА. Пишат ни като на някакви престъпници.

ЖУАН. Утре ще ида и ще го оправя това.

ЖУАНА. Бива си я тази програма. (*Тръгва да излиза.*) Какво искаш за вечеря?

ЖУАН. Каквото и да е.

ЖУАНА. Омлет?

ЖУАН. Чудесно.

ЖУАНА (*имитира го*). „Чудесно“. А филийки с домати и салам?

ЖУАН. Както предпочиташ.

ЖУАНА. Взела съм риба, ако искаш, мога да я опържа.

ЖУАН. Каквото кажеш – такова.

ЖУАНА. На теб какво ти се яде?

ЖУАН. Няма значение.

ЖУАНА. Как може все да няма значение?

ЖУАН. Аз лично предпочитам омлет, но ако ти...

ЖУАНА. Друго питах.

ЖУАН. Както си решиш, нали знаеш, че аз...

ЖУАНА. Знам, да. Знам.

ЖУАН. Какво искаш да кажеш?

ЖУАНА. Нищо, Жуан. Пантофите!

Жуана излиза. Жуан – след нея.

13.

Микел, в своя апартамент, се обажда по телефона.

МИКЕЛ (*по телефона*). Антони?... Как са американците?... Супер. Слушай, намерих един балък, който ще се изръси за мотосърфа... Да бе, готов е, зрял като круша... Един приятел... Макар че с жена му сме по-близки, отколкото с него... Не, не го познаваш. Нямам никакво намерение да се захващам сериозно, само това оставаше, просто съм на червено и спешно ми трябва пари... Ти ще си ми параван – „нашият човек във Флорида“... (*Смее се.*) Ще трябва само да ми изпратиш две-три писма и два-три факса, за да изглежда всичко чисто. Аз ще ти кажа какво... Точно както с оня от Фигерас миналата година... Много ясно, че и за тебе ще има. Както обикновено... Пак ще говорим. Хайде, чао. (*Излиза.*)

Тук, по желание, може да се направи антракт.

14.

Жуан на бара. Говори си с невидимия барман.

ЖУАН. Гледай, Манел, положението е ясно. Националният отбор е готов – съставът на „Барса“ плюс Гийермо Амор... Вярно че в Шампионската лига станахме за резил, но сега, като наближи Световното, няма какво да се чудим. Искаш национали, вземаш „Барса“... Разбрахме се значи. Сипи една биричка.

Влиза Лаура.

ЛАУРА. Здравсти.

ЖУАН. Здравсти, Лаура, какво правиш тук?

ЛАУРА. Бях тръгнала на пазар и те видях през прозореца.

ЖУАН. Седни. Ще пийнеш ли нещо?

ЛАУРА. Една бира.

ЖУАН (*към бармана*). Манел! Бира. (*Към Лаура.*) Знаеш ли, че вчера са убили трима китайци ей тук, в съседната сграда? Нелегални, от онези, дето идват с огромни дългове към „каналджиите“... Е, снощи някакви влезли в кухнята на китайския ресторант и убили трима. Манел тъкмо ми разправяше, че навън била страшна суматоха цяла нощ.

ЛАУРА. Ужас!

ЖУАН. Да. И от ден на ден все по-ужасно става.

ЛАУРА. Жуан, така и така сме седнали с тебе, я да те питам... Нищо не е станало де, но малко се притеснявам за Жуана. Не ти ли се струва, че напоследък се държи особено?
ЖУАН. Не...

ЛАУРА. Аз пък си мисля, че има нещо необичайно. Затова исках да те попитам.

ЖУАН. Не съм забелязал...

ЛАУРА. Може въкъщи да не е такава, но на работа е доста странна. Все по-груба става по телефона, с непознатите...

ЖУАН. Е, тя си е остра. Винаги е била.

ЛАУРА. Просто ти казвам, за да знаеш.

ЖУАН. Надали е нещо важно.

ЛАУРА. Освен това е станала ужасно дръпната.

ЖУАН. Ами така е, като гледа толкова телевизия. Нали знаеш какво тече по каналите...

ЛАУРА. Между вас как върви?

ЖУАН. Не се оплаквам.

ЛАУРА. Виж, Жуан, ще карам без заобикалки. Жуана ми е приятелка, а ти си ми много симпатичен, затова си позволявам да се меся – в случай че все още нещо може да се спаси.

ЖУАН. Какво има да се спасява?...

ЛАУРА. Не ми го е казала в прав текст, но имам силното чувство, че иска да напусне.

ЖУАН. Работа ли?

ЛАУРА. Теб.

ЖУАН. Мен? Как разбра?

ЛАУРА. Интуиция. Откъслечни изречения.

ЖУАН. Какви изречения?

ЛАУРА. Знам ли... дреболии. Че ѝ е омръзнало да ходите в Мойа...

ЖУАН. Ама тя това го казва от първия ден. Още като си бяхме гаджета не обичаше да ходи там и въпреки това се омъжи за мен.

ЛАУРА. Че не харесва твоя речник...

ЖУАН. Моя речник?

ЛАУРА. Куп неща. Сякаш всичко, което правиш, я дразни... а може и да греша. Не ѝ казвай, става ли? Ако разбере, че съм отворила дума за това, жива ще ме одере.

ЖУАН. Благодаря ти. Но тя си е такава. Ако не се оплаква, няма да е Жуана. Не се притеснявай. Всичко си е наред.

ЛАУРА. Ами добре... Тя каза, че си започнал нов бизнес.

ЖУАН. Да. Дъски за сърф с двигател. Мотосърф се казва.

ЛАУРА. Ти да видиш. Как е, вълнуваш ли се?

ЖУАН. Да... Доста.

ЛАУРА. Идеята е направо фантастична.

ЖУАН. Мислиш ли?

ЛАУРА. Звучи забавно. Голяма мания ще стане.

ЖУАН. Започнах да търся дистрибутори и да ти кажа, има доста сериозен интерес.

ЛАУРА. Обичам хора с планове.

ЖУАН. Има неща, които не знам как не са хрумнали на никого по-рано...

ЛАУРА. Мотосърфът на тебе ли ти хрумна?

ЖУАН. Не, в Америка го има отдавна, просто никой не се е сетил да го внесе тук. В Щатите децата вместо да дават зор на родителите си за скутери и байкове, искат дъски за сърф с двигател. Микел даде идеята. Сещаш ли се?... Този Микел, с който гледахме мача.

ЛАУРА. Микел? Заедно ли го правите това?

ЖУАН. Да. С Микел сме идеалният екип. Всеки от двамата е добър в нещо различно.

ЛАУРА. Да, представям си. Виждала съм го в действие.

ЖУАН. Той в сделките е истинска фурия.

ЛАУРА. Да, фурия...

ЖУАН. Много е напорист и умее да общува с хората.

ЛАУРА. Добре се допълват значаи.

ЖУАН. Да, чудесно си паснахме.

ЛАУРА. Моята работа ми е дошла до гуша. Ако някой ден ви потрябва човек, да знаеш, че съм насреща.

ЖУАН. Ами да, ще го имам предвид, разбира се.

Пауза.

ЛАУРА. Жуана извади късмет с мъж като теб. Винаги съм ѝ заблазявала.

ЖУАН. Е, май ще излезе, че тя не мисли като тебе.

ЛАУРА. Не знам какво очаква от живота. Аз на нейно място, щях да съм щастлива и благодарна. Мъж като теб би бил отговор на всичките ми въпроси. Не бих имала нужда от нищо повече. И от никого... С теб си приличаме.

ЖУАН. Много си мила.

ЛАУРА. Трябва да се виждаме по-често. Оня ден у вас, като гледахме мача, чудесно си изкарах.

ЖУАН. Голям купон беше. Добре че не дойде за Купата на шампионите...

ЛАУРА. Да бе, жалко, че така се получи. Целият град беше увесил нос.

ЖУАН. Много тъпо, да.

ЛАУРА. Ти май си отслабнал...

ЖУАН. Не мисля.

ЛАУРА. Виждаш ми се по-изпит... Слушай, защо не престанем с този театър и не се разберем да се видим като хората?

ЖУАН. Ами супер. Звънни на Жуана да се наговорите за събота – може да вечеряме навън.

ЛАУРА. Не, имах предвид теб и мен.

ЖУАН. Без Жуана?

ЛАУРА. Да.

ЖУАН. Без тя да знае?

ЛАУРА. Няма нужда да се преструваме. И двамата изпитваме едно и също.

ЖУАН. Какво?

ЛАУРА. Желание. Разбирам, че се смущаваш, защото с Жуана сме приятелки, но има моменти в живота, когато човек трябва да си каже: „Мечка страх, мен не страх!“ и да се хвърли.

ЖУАН (*без да схваща*). Не съм сигурен...

ЛАУРА. Обикновено не се забърквам с женени мъже. Това е минирана територия. Но в един момент просто не можеш да не вземеш нещата в свои ръце. Мъж си, знаеш какво имам предвид.

ЖУАН. Не...

ЛАУРА. Аз заради теб го казвам. Не е добре цял живот да копнееш по нещо и никога да не посмееш да го направиш. Неудовлетворението расте, превръща се в тежък товар, под очите ти висват торбички, плътта ти се отпуска... На този свят има два вида хора – тези, които не смеят, и тези, които им се смеят. И човек трябва да реши от кои да е.

ЖУАН. Но аз никога не съм...

ЛАУРА. Кураж! Не бива да се колебаеш цял живот.

ЖУАН. Боя се, че грешиш. С Жуана може да си имаме проблеми, но аз я обичам.

ЛАУРА. Любавта е летлива. Случва се да откриеш, че човекът, с когото живееш, не е онзи, за когото си го смятал, и тогава е добре да имаш на кого да се обадиш.
ЖУАН. Виж, много ме ласкаеш. Друг на мое място нямаше да се замисли два пъти, но аз не мога току-така... Проблемът ми е, че когато се сближа с някоя жена... ох, не знам как да ти обясня... ами женя се, това е. Но вече съм женен и няма как да стане.
ЛАУРА. Ако размислиш, знаеш къде съм.
ЖУАН. Добре... Ще тръгвам, стана късно.
ЛАУРА. Аз също. *(Излиза.)*

15.

В апартамента на Жуан и Жуана. Той влиза, тя вече е там.

ЖУАН. Здравей, мило. Няма да повярваш какво ми се случи.
ЖУАНА. Как ти хрумна да си сложиш този панталон?
ЖУАН. Ами не знам, защо не?
ЖУАНА. Защото е за кръшенето утре, затова.
ЖУАН. Е, нищо, пак ще го сложа.
ЖУАНА. И ще ходиш с панталон на хармоника?
ЖУАН. Нищо му няма.
ЖУАНА. Сега пак ще трябва да го глядя.
ЖУАН. Аз ще си го изгладя утре.
ЖУАНА. Това и да го видя, няма да го повярвам.
ЖУАН. Знаеш ли с кого се засякох в бара?
ЖУАНА. Сваляй го, че не искам в последния момент да се занимавам.
ЖУАН. Не ми се сваля сега, хайде утре.
ЖУАНА. Сваляй веднага, ей сега ще го оправя.
ЖУАН. Не, предпочитам да е утре.
ЖУАНА. Сваля го бе!
ЖУАН. Не.
ЖУАНА. Ти какво си въобразяваш, че съм родена да ти прислужвам ли? Че всичко трябва да става, когато на теб ти скимне? Не виждаш по-далече от носа си на мамино синче...
ЖУАН. Жуана...
ЖУАНА. ...което още не е изживяло пубертета си!
ЖУАН. Избухваш за щяло и нещяло.
ЖУАНА. Щяло и нещяло, а? Аз те чакам тук да благоволиш да се върнеш, а ти така си се прехласнал по новите си водни залъгалки, че когато най-сетне се прибираш, дори за секунда не щеш да ми влезеш в положението.
ЖУАН. Спри вече!
ЖУАНА. Щяло и нещяло... Така е то, като не си пипвал ютия през живота си.
ЖУАН. Стига по тази тема.
ЖУАНА. Седни си бе. Заври се в креслото, отвори си вестника, включи си телевизора и карай така, докато не захъркаш. *(Пауза.)* Никога ли не си изпитвал желание да ме вържеш за леглото?
ЖУАН. Моля?
ЖУАНА. Или да ме напляскаш по дупето?
ЖУАН. Жуана, никога не бих ти посегнал...
ЖУАНА. Не да ми посягаш бе. Да ме попляскаш.

ЖУАН. На теб приятно ли ще ти е?

ЖУАНА. Можем да опитаме.

ЖУАН. Ами не, не можем. Двойките, които започват с такива игрички, свършват зле.

Прочетох за един тип, който правел подобни неща с жена си и накрая я убил и се самоубил.

ЖУАНА (*иронично*). С брадва ли?

ЖУАН. Не. Обесил се с кабела на лампата!

ЖУАНА. Жуан...

ЖУАН. Престани. Изморен съм.

ЖУАНА. А аз – не. Понеже аз не работя, а си клатя краката.

ЖУАН. Защо си вечно недоволна?

ЖУАНА. Защото не се сещам от какво да съм доволна. Ти сещаш ли се?

ЖУАН. Понякога просто...

ЖУАНА. Какво?

ЖУАН. Нищо.

ЖУАНА. Не, кажи си.

ЖУАН. Понякога имам чувството, че ще взема и...

ЖУАНА. Какво?

ЖУАН. Някой ден...

ЖУАНА. Какво?

ЖУАН. Ще те изненадам.

ЖУАНА. Ами дано, време беше.

Жуан се преструва, че вади пистолет – имитира дулото му с два събрани пръста – и се прицелва в Жуана. Във въображението му тя реагира, сякаш пистолетът е истински и сякаш са в сапунен сериал.

ЖУАНА. Жуан, какво правиш? Откъде извади това?

ЖУАН. От джоба си.

ЖУАНА. Не се цели в мен, моля ти се, че не се знае...

ЖУАН. Кое не се знае?

ЖУАНА. Дали е зареден.

ЖУАН. Куршумът е един и носи твоето име...

ЖУАНА. Ти си луд.

ЖУАН. Да. Нещо против?

ЖУАНА. Какво искаш? Да ме убиеш ли?

ЖУАН. Да. И да се събудя от този кошмар.

ЖУАНА. Жуан, не зачерквай с лека ръка всичко, което сме създали заедно...

ЖУАН. Че какво сме създали заедно? Едно голямо нищо.

ЖУАНА. Но бъдещето е наше... Ето, утре сме на кръщение...

ЖУАН. Нямам никакво намерение да си свалям панталона. Никога вече!

ЖУАНА. Както кажеш. Твоя воля. Ще ти го изгладя утре.

ЖУАН. Няма да има утре.

ЖУАНА. Не разбирам. Страх ме е!

ЖУАН. Ти ме превърна в жалка отрепка.

ЖУАНА. Ама ти си беше така от самото начало...

ЖУАН. Дойде моментът на разплатата. Толкова пъти съм си представял как ще го направя. Слагал съм ти мишеморка в сандвича и съм те наблюдавал как се превиваш и започваш да бълваш кръв. Душил съм те в съня ти и съм улавял последния ти

поглед. Предизвиквал съм катастрофа с колата и съм получавал застраховката: петдесет милиона. Но така сега е най-добре, лице в лице, с пистолет, по мъжки.

ЖУАНА. Всички ще разберат, че си бил ти.

ЖУАН. Няма, защото ще се отърва от пистолета и ще кажа, че съм те намерил мъртва.

Обир. Нищо няма да сочи към мен.

ЖУАНА. Но Жуан... аз те обичам.

ЖУАН. Не ставай смешна. Запази някакво достойнство. Между другото: изневерявам ти.

ЖУАНА. С кого?

ЖУАН. С Лаура.

ЖУАНА. С Лаура? Ще те убия. *(Тръгва към него.)*

ЖУАН. Мирувай. Аз държа пистолета.

ЖУАНА. Не ти вярвам. Не ти стиска да погледнеш друга, камо ли да спиш с нея. Ти си мека пишка. С Лаура!... Че тя ще те изяде с парцалките.

ЖУАН. Е, точно с нея.

ЖУАНА. Не ме разсмивай.

ЖУАН. Ще ти донеса доказателства.

ЖУАНА. Ще са фалшиви.

ЖУАН. Не ми вярваш, така ли?

ЖУАНА. Никога.

ЖУАН. Дори ако се любя с нея пред нотариус?

ЖУАНА. Дори пред мен да е.

ЖУАН. Тогава нямам друг изход. *(Стреля.)* Бум.

Жуана пада на земята ранена. След няколко секунди се изправя най-естествено. Вдига нещо от пода. Жуан продължава да държи пръстите си като дулото на пистолет.

ЖУАНА. Добре де, кой си хвърля клечките за зъби в хола? Писна ми да ти чистя бардака. Какво ми сочиш?

ЖУАН. Нищо.

ЖУАНА. Не виждаш ли, че не върви?

ЖУАН. Кое?

ЖУАНА. Карай, няма значение.

ЖУАН. Не, кажи.

ЖУАНА. Ами не ми е добре, загубих хъс, не мога повече. Имам чувството, че наистина губя равновесие. Аз, която само исках да съм щастлива с теб и да нямам нужда от нищо повече. Исках да съм нормална жена, но ти си толкова... рутинен.

ЖУАН. Аз?

ЖУАНА. Всичко ми е рутинно вече: работата, семейството, съботите, неделите, дълговете, проблемите... *(Почти плаче.)*

ЖУАН. Имай малко търпение. Нещата тъкмо почнаха да се нареждат...

ЖУАНА. Не знам дали ще издържа.

ЖУАН. Спокойно. Ела тук. *(Потупва скута си – да седне в него.)*

ЖУАНА. Не искам там. Не искам „спокойно“. Нуждая се от някое сътресение от време на време... И по възможност – не финансово... Нуждая се от изненада, от каквото и да било, което да ме извади от тази летаргия. От седмици не сме излизали да се позабавляваме... Единственият път, когато съм те виждала на градус, беше в Бразилия...

ЖУАН. Обещавам ти да се напивам по-често. Хайде да приключваме, това не е разговор. (*Отваря вестника и се зачита. Без да откъсва очи от него.*) Мило.

ЖУАНА. Какво?

ЖУАН. Все пак сме късметлии.

ЖУАНА. Нима?

ЖУАН. Виж Микел, виж Лаура – сами са и си нямат с кого да живеят. Трябва да е голяма мъка.

ЖУАНА. Отивам да направя вечерята.

ЖУАН. Ще се обадя на Микел. Днес не сме се виждали.

Жуана излиза. Жуан набира номер. Микел вдига телефона в дома си.

МИКЕЛ. Ало?

ЖУАН. Микел?

МИКЕЛ. Здравсти, Жуан.

ЖУАН. Бях в банката тази сутрин и кредитът е вече на сметката ми. Осем милиона.

МИКЕЛ. Страхотно. Аз пък тази сутрин говорих с американците и всичко е тип топ: само да получат капарото, ще натоварят дъските.

ЖУАН. Чух се с няколко магазина и събрах поръчки за осем бройки!

МИКЕЛ. Нали ти казах!

ЖУАН. Много съм доволен. Чух се само с дванайсет места, а в списъка ми са над двеста...

МИКЕЛ. И всичките поръчки – по телефона?

ЖУАН. В два от барселонските магазини отидох лично, но по телефона пласирах три сърфа без проблем.

МИКЕЛ. Bravo, човече. Твоята работа е в основата на всичко. С една добра мрежа на ниво дистрибуция няма да имаме никакви грижи. Мини утре през офиса да ми донесеш чека. Колкото по-скоро пратим парите, толкова по-скоро ще засилим поръчките.

ЖУАНА (*извън сцената*). Дай панталона веднага!

Пауза.

МИКЕЛ. Жуан?

ЖУАН (*в слушалката*). Момент. (*Към Жуана.*) Говоря по телефона!

ЖУАНА (*извън сцената*). Ще си го гладиш сам после!

ЖУАН (*към Жуана*). На телефона съм!

ЖУАНА (*извън сцената*). Веднага, казах!

ЖУАН (*на себе си*). Гадна злобарка безчувствена. (*Докато говори, си събува панталона.*)

МИКЕЛ. Ало, Жуан?

ЖУАН. Извинявай, Микел... Искях нещо да те помоля.

МИКЕЛ. Каквото пожелаеш.

ЖУАН (*заговорнически*). Можеш ли да ми дадеш ключовете от вас за утре следобед?

МИКЕЛ. Моля?

ЖУАН. Ключовете от твоя апартамент. Утре следобед.

МИКЕЛ. От моя апартамент, а? И за какво са ти бе, образ?

ЖУАН. Лично е, предпочитам да не влизам в детайли.

МИКЕЛ. Следобед... (*Гледа си бележника.*) Няма проблем. Няма да съм вкъщи. От четири до девет става ли?

ЖУАН. Идеално е.

МИКЕЛ (*записва си*). В хладилника има пиене. Ще сложа чисти чаршафи.

ЖУАН. Благодаря. Ще имам да ти връщам услуга.

МИКЕЛ. Нищо няма да ми връщаш. Като сме партньори, то е на всяко ниво. Ще оставя ключовете на портиерката. До скоро.

ЖУАН. До скоро. (*Затваря.*) Готово. Да става каквото ще.

Микел набира номер. Звъни апаратът на Лаура. Лаура влиза и вдига. Докато говорят Микел и Лаура, Жуан се опитва да се свърже с нея, но дава заето.

ЛАУРА. Ало?

МИКЕЛ. Свободна ли си в събота?

ЛАУРА. Кой е?

МИКЕЛ. Какво ще кажеш да идем на театър?

ЛАУРА. Не обичам на театър. Кой се обажда?

МИКЕЛ. Микел.

ЛАУРА. Какво искаш?

МИКЕЛ. Хайде на вечеря тогава.

ЛАУРА. Не вечерям с извратеняци.

МИКЕЛ. Знам, че няма просто обяснение за онзи ден. Жуана има много проблеми на емоционално ниво и не знам как да се откопча от нея. Мисля, че ти можеш да ми помогнеш.

ЛАУРА. Ако имаш нещо за казване, давай по-бързо.

МИКЕЛ. Искам да си поговорим. Жуана ти е приятелка. Трябва да сложа край, без да я засягам, и ми е важно да обсъдя това с някого на доверено ниво, по дружески.

Пауза.

ЛАУРА. Ела да ме вземеш в неделя. В събота не мога. В девет.

МИКЕЛ. В девет. (*Затварят.*) Хем сърби, хем боли.

Микел излиза. Жуан успява да се свърже. Звъни телефонът у Лаура. Тя вдига.

ЛАУРА. Ало.

ЖУАН. Лаура?

ЛАУРА. Да?

ЖУАН. Обмислих твоето предложение.

ЛАУРА. Кой се обажда?

ЖУАН. Жуан.

ЛАУРА. О, здрасти.

ЖУАН. Хайде да се видим утре. Между четири и девет. Знам едно местенце, където...

ЛАУРА. Работа до пет и половина... но няма проблем де, ще измисля нещо.

ЖУАН. Къде да се срещнем?

ЛАУРА. Не знам. Ти кажи къде е местенцето.

ЖУАН. А, да, разбира се. На пресечката на „Мунтане“ и „Кунсел де сент“. В четири.

Ще мина с колата.

ЛАУРА. Супер.

ЖУАН. До утре.

ЛАУРА. До утре.

Затварят. Жуан излиза, понесъл панталона си. Телефонът на Лаура отново звъни. Тя вдига.

ЛАУРА. Ало... Кой се обажда?... Не... Не... Не, не те помня. Неее – как да ти го кажа ясно?... Името „Анселм“ нищо не ми говори... „Иполит“ също... Дори да сме излезли веднъж, надали... Кога сме се видели?... Тогава как искаш да си спомням? Как изглеждаш?... Ааа, ти си онзи, който ме заведе в салона за танци за третата възраст... Не си ти, така ли? Тогава не те знам кой си... В зоологическата градина? Не съм стъпвала в зоологическата, откакто бях на десет. Бъркаш ме с друга... Е, аз как да знам откъде ми имаш номера? Този разговор е абсурден... Не, не желая да се срещаме. Вече нямам нерви да се срещам с откачалки. Ако това ти е коронният номер в свалянето, доникъде няма да стигнем... Утре не мога, уговарила съм си среща: ще слагам рога на една приятелка... Не, посмъртно няма да ти дам нейния номер, сбърканяко. Не знам откъде имаш моя, но ще ти дам един съвет. Запиши се на танци за третата възраст. Това е последният шанс на кретен като теб да се допре до жена, без да го съдят. Ако и с танците не се получи, вземи си канарче да ти напомня за зоологическата. Жив и здрав! (*Затваря. На телефона.*) Край. Да не си гъкнал повече, че те изключвам.

16.

Жуан и Лаура влизат в апартамента на Микел.

ЖУАН. Това е апартаментът на Микел. Даде ми го за целия следобед.

ЛАУРА. Сигурно е прекрасно да имаш такива приятели.

ЖУАН. Сега му дължа услуга. Нещо за пийване? Той каза, че в хладилника му всичко се намирало.

ЛАУРА. Не, не ми се пие. Микел знае ли, че мен ще водиш?

ЖУАН. Не, аз съм много дискретен за тези неща. Просто му казах, че ми трябва апартаментът.

ЛАУРА. Как си личи мъжът с опит.

ЖУАН. Не, нищо подобно. Истината е, че ужасно се притеснявам. За първи път изневерявам на жена си.

ЛАУРА. Не мога да повярвам.

ЖУАН. Заклевам ти се.

ЛАУРА. Спокойно, с всичко се свиква.

ЖУАН. Малко е странно: вие с Жуана сте толкова близки...

ЛАУРА. Вие с Жуана сте толкова женени...

ЖУАН. Винаги съм си представял, че ако някой ден ѝ изневеря, то ще е с теб.

ЛАУРА. Каква чест.

ЖУАН. Казват, че най-силно се желае познатото. Толкова съм свикнал с теб, че сигурно и идеята за това... постепенно е станала естествена. Когато се видяхме онзи ден, не се престаших. Хвана ме неподготвен.

ЛАУРА. Какво каза на Жуана?

ЖУАН. Хайде да не говорим повече за жена ми, моля те.

ЛАУРА. Хайде въобще да не говорим повече. (*Той я прегръща малко недодялано и я целува.*) Не е лошо за начало. Обичам решителните мъже.

ЖУАН. Да се съблечем ли?

ЛАУРА. Дойдохме си на думата.

Тя почва да се съблича, а той стои като треснат.

ЖУАН. Как да го направим... Не искаш ли да идеш в банята?

ЛАУРА. Срам ли те е?

ЖУАН. Не... аз заради теб...

ЛАУРА. Заради мен? Хайде да направим така. Аз ще се съблека първа, а ти ще ме гледаш.

ЖУАН. Защо да те гледам?

ЛАУРА. Защо не?

ЖУАН. Прозвуча все едно съм някакъв порочен...

ЛАУРА. Мамиш жена си. Не си точно непорочен.

ЖУАН. Недей, че се разфокусирам.

ЛАУРА. Извинявай.

ЖУАН. Не ми е лесно.

ЛАУРА. Не се коси, това е като карането на колело – веднъж като се научиш, е за цял живот.

ЖУАН. С Жуана не се получава добре.

ЛАУРА. Нали нямаше да говорим за жена ти?

ЖУАН. Извинявай. Права си.

Пауза. Тя го гледа, а той не се решава да си свали дрехите.

ЛАУРА. Какво правим сега?

ЖУАН. Всичко стана толкова бързо...

ЛАУРА. Защо тогава да забавяме темпото?

ЖУАН. Малко ми е неудобно. А аз имам нужда от...

ЛАУРА. Определена обстановка?

ЖУАН. Точно така.

ЛАУРА. То се е видяло, че в тази къща липсва „определена обстановка“.

ЖУАН. Защо не пийнем нещо и не си поприказваме? Имаме цял следобед. Заникъде не бързаме.

ЛАУРА. И цял ден да приказваме – нали сме дошли за това, което ще последва?

ЖУАН. Честно да ти кажа: страх ме е... не знам как ще се почувствам.

ЛАУРА. Освободен, леко отпаднал и с желание да се изкъпеш. Обикновено е така.

ЖУАН. Досега съм правил любов само с три жени – и на трите предложих брак.

ЛАУРА. Не очаквам годеж от раз, не бой се.

ЖУАН. Не съм сигурен аз какво очаквам... Първата си умря от смях...

ЛАУРА. Ако от това ще ти олекне: обещавам да ти откажа, без дори да се усмихна.

ЖУАН. Втората се съгласи, но месец преди сватбата ме напусна заради един дребен индустриалец. Третата е Жуана. Кое то означава, че сега не мога да предлагам брак, защото вече съм женен.

ЛАУРА. Идеално.

ЖУАН. И ако все пак, без да искам, ти предложи?

ЛАУРА. Докато не извадиш пръстен, няма да те взема на сериозно.

ЖУАН. Не знам... Я по-добре да го оставим за по-нататък.

ЛАУРА. Не, няма да се разберем така. С ръка на сърцето: ти си първият нормален мъж, с когото имам вземане-даване от петнайсетия си рожден ден насам. Емоционалният ми живот е един дълъг низ от близки срещи със сексуално изчанчени хора. Понякога

даже си мисля, че си предават един на друг телефонния ми номер. Затова сега съм малко нетърпелива. Ще извиняваш, ако те притискам.

ЖУАН. Не, ти извинявай. Не знам с какво си свикнала, надали ще ме намериш особено привлекателен...

ЛАУРА. Напротив, ти си най-привлекателният мъж, когото познавам. Толкова силно те искам, че не мога да чакам. Имам чувството, че с теб ще намеря онова, което търся.

ЖУАН. Какво търсиш?

ЛАУРА. Нормалност.

ЖУАН. Е, аз съм доста нормален.

Пауза.

ЛАУРА. Не искам да ти е неудобно с мен. Хайде да си поприказваме за каквото решиш...

Сядат на леглото. Пауза.

ЖУАН. Много ме притеснява домашното насилие.

ЛАУРА. Виж ти.

ЖУАН. Всеки ден по вестниците излизат нови и нови случаи. Вчера мъж на осемдесет и шест години убил спящата си съпруга на осемдесет и три, защото я подозирал, че кръшка

ЛАУРА. Това е старческа деменция.

ЖУАН. Просто пример. Мисля си, че може да се случи на всеки. Някой ден главата ти прави късо съединение...

ЛАУРА. Разбирам тревогата ти.

ЖУАН. Всички си казват: еди-какво си на мен не може да ми се случи. Убедени са, че някои неща по принцип се случват на другите.

ЛАУРА. Според теб това подходяща тема за разговор ли е?

ЖУАН. Надали... (*Пауза.*) Вярно ли нищо не ти се пие?

ЛАУРА. Вярно.

Пауза.

ЖУАН. Я ми разкажи ти нещо. Как беше денят ти, къде ще ходиш през уикенда...

ЛАУРА. Какво искаш? Да си говорим, все едно сме си у дома, току-що сме вечеряли, пуснали сме си новините и разменяме по някоя дума, докато текат рекламните? Какво искаш? Да се почувстваш както с твоята съпруга, за да ти е по-удобно? Аз дойдох тук с една съвсем конкретна цел... (*Сменя тона.*) Извинявай, пак се разбързах...

ЖУАН. Не. Щом си го мислиш, кажи го.

ЛАУРА. Не, нищо не си мисля, извинявай.

ЖУАН. Тогавя защо го казваш?

ЛАУРА. Не знам.

Жуана влиза на сцената и се обажда по телефона от дома си. Звън в апартамента на Микел.

ЖУАН. Не вдигай, ще се включи секретарят.

ЛАУРА. Ох, изведнъж ожаднях.

ЖУАН. Така ли? Какво ти се пие?

ЛАУРА. Газирана вода.

ЖУАН. Сега ще ти донеса. (*Излиза точно когато се включва секретарят.*)

ТЕЛЕФОННИЯТ СЕКТЕТАР (*с гласа на Микел*). Това е домът на Микел Батльо. В момента съм зает...

ЛАУРА. Призрако.

ТЕЛЕФОННИЯТ СЕКТЕТАР. ...ако искате, оставете съобщение и ще ви се обадя при първа възможност. (*Чува се сигналът за запис.*)

ЖУАНА. Микел, Жуана се обажда. Трябва да те видя. Днес мъжа ми го няма и не ме свърта. Знам, че не е сряда...

Лаура се опитва да спре секретаря, като натиска всички копчета, но не успява.

ЖУАН (*извън сцената*). Искаш ли лед?

ЛАУРА. Да. Много лед!

ЖУАНА. ...но само при мисълта за теб ми потичат лиги...

Лаура захлупва телефона с възглавница. В този момент гласът на Жуана престава да се чува ясно, макар и да продължава да говори. Когато Лаура вдигне възглавницата, Жуана отново заговаря на висок глас. Тази игра се повтаря няколко пъти.

ЖУАН (*извън сцената*). Не намирам лед.

ЛАУРА. Ами потърси де! (*Вдига възглавницата.*)

ЖУАНА. ...да знаеш само какво ми се иска да направя с телефонната...

Лаура отново захлупва телефона.

ЛАУРА. Мръсницата. (*Към Жуан.*) Я по-добре ми донеси... една оранжада.

ЖУАН (*извън сцената*). С лед ли?

ЛАУРА. Да. (*Вдига възглавницата.*)

ЖУАНА. ...не издържам и ще ида у вас да те чакам...

ЛАУРА (*към телефонния секретар*). Не! (*Отново захлупва телефона.*)

ЖУАН (*извън сцената*). Какво „не“?

ЛАУРА. Не искам лед!

ЖУАН (*извън сцената*). И без това не мога да го намеря. Но оранжадата е ледено студена.

Лаура пак вдига възглавницата.

ЖУАНА. До петнайсет минути ще съм там – ако стигнеш преди мен, чакай ме. Ах, как обичам да ме чакаш... тигре!

ЛАУРА (*към телефона*). Защо всеки път като дойда, решаваш да дойдеш и ти?

Влиза Жуан с напитките и в същото време...

ЖУАНА. И да си направиш гаргара... (*Лаура хвърля телефона на пода.*)

Жуана се изненадва от трясъка. Затваря и излиза.

ЛАУРА. Ау, падна. (*Връща телефона на масичката.*)

ЖУАН. Ще му купя нов.

ЛАУРА. Трябва да си вървим.

ЖУАН. Защо?

ЛАУРА. Заради жена ти. Грize ме съвестта, не мога да ѝ причиня това сега. *(На себе си.)*

Ще ѝ го причиня друг път.

ЖУАН. Жуана ми е съпруга... Аз трябва да имам угризения.

ЛАУРА. Ами почвай.

ЖУАН. Но ние нищо не сме направили...

ЛАУРА. Какво значение има? Поискал си апартамент назаем, срещнал си се тайно с най-добрата ѝ приятелка и нищо не си направил. Готов си за угризения, мен ако питаш.

ЖУАН. Така погледнато...

ЛАУРА. Върни бутилките в хладилника. Хайде. Върви. *(Жуан прави каквото му казва. В това време тя говори на себе си.)* Ебаси, ебаси, ебаси. Аман от мъже. Край на телефонните запознанства... ще взема да се обадя на оня с влечугите... те в крайна сметка не са чак толкова гадни... *(Жуан се връща.)* Да тръгваме.

ЖУАН. Права си. Това, което се готвехме да направим, е нередно. За малко да съсипя брака си.

ЛАУРА. Млъкни, глупако.

Излизат.

17.

Микел и Лаура са в неговия апартамент. Току-що са правили секс. Тя влиза откъм банята полуоблечена. Той – след нея.

ЛАУРА. Душът ти се е скапал.

МИКЕЛ. Пробит му е маркучът. Напоследък всичко се разваля. И телефонният ми секретар не е наред. За душа съм повикал човек преди няколко дни, но никакъв го няма. Как ти се стори?

ЛАУРА. Ами кофти, как. Можеш и сам да си го поправиш.

МИКЕЛ. Не, не душът.

ЛАУРА. А кое?

МИКЕЛ. Всичко останало.

ЛАУРА. Още не са ми се утаили впечатленията.

МИКЕЛ. От едно до десет колко точки би ми дала?

ЛАУРА. Моля?

МИКЕЛ. Водя си статистика.

ЛАУРА. Тогава запиши в моята кутийка: „Не знае, не отговаря“.

МИКЕЛ. Само това ли? Водя си...

ЛАУРА. Това е първият и последният път. Не съм по тези номерца.

МИКЕЛ. Много добре се получи, между другото.

ЛАУРА. Актьорското майсторство не ми е силата.

МИКЕЛ. Изглеждаше, сякаш се забавляваш.

ЛАУРА. Нямах избор.

МИКЕЛ. Жалко, че не искаш да се виждаме повече.

ЛАУРА. Момент! Не съм казала това. Казах, че днес беше първият и последният път по този начин. Оттук нататък може да го караме както всички – нормално.

МИКЕЛ. Щом така започваме, лоша работа. Важно е взаимно да си уважаваме предпочитанията. Добрите връзки се базират на уважението.

ЛАУРА. Хайде без проповеди за уважението. Има неща, които са ми неприятни, това е.

МИКЕЛ. Ще стискаш зъби.

ЛАУРА. Микел, на грешен път си. Много. Не знаеш с кого говориш.

МИКЕЛ. Прояви малко търпение, ще свикнеш.

ЛАУРА. Прагът ми на търпимост е много нисък. Познавам много мъже...

МИКЕЛ. И никой не е като мен, разбирам. Не се побирам в твоята статистика...

ЛАУРА. Напротив. Всички са горе-долу като теб. Ползвам една телефонна система за запознанства и срещам кого ли не. Така и не попаднах на човек, когото да мога да изтрия. Имаш ли огънче? (*Взема запалката, която той ѝ подава.*) Най-често ме отблъсква някоя дреболия – жест например или интонацията, с която произнасят дадена дума, начинът, по който ми държат вратата отворена да мина, или не се сещат да я отворят... но задължително се намира нещо, поради което възможната връзка става невъзможна. Ти имаш много плюсове – харесваш ми физически, да речем, иначе нямаше да ти се вода по акъла днес. Само че ако искаш да продължим да се виждаме, забрави игричките.

МИКЕЛ. Разбирам, Лаура, и на мен не ми е лесно. И аз съм много взискателен...

ЛАУРА. Ти, приятелю, ядеш каквото намериш в чинията.

МИКЕЛ. На моето ниво имам много шансове за срещи с жени. Но работата е там, че вечно се сблъсквам с плашеща липса на щедрост, с ограничени, егоистични същества... Ти си най-отворената жена, на която съм попадал.

ЛАУРА. Обаче не всеки ден е Великден, а аз имам нужда от нормалност. Първо на първо, трябва да спреш да се виждаш с Жуана.

МИКЕЛ. А, това било значи. Няма проблем, още утре ще ѝ кажа да не идва повече. Търсех си добър предлог, за да го направя.

ЛАУРА (*заглежда се в пода*). Изхвърли презерватива, моля те.

МИКЕЛ. Извинявай. (*Вдига го и го изхвърля.*) Все забравям.

ЛАУРА. Разбрахме ли се?

МИКЕЛ. Моите малки предпочитания не подлежат на обсъждане. Ти си разбрана жена...

ЛАУРА. Това с колелото не искам да го правя вече. Чувствам се смешна.

МИКЕЛ. О, колелото ми е любимо...

ЛАУРА. Трябва да отстъпваш от време на време.

МИКЕЛ. Ако започна да отстъпвам от първия ден, какво ще ми остане?

ЛАУРА. Микел, честно, много си ми симпатичен, но някои неща...

МИКЕЛ. Лаура, аз съм това, което съм. Или вземаш, или бягаш – както на пазара, нали знаеш.

ЛАУРА. Е, не, пазарската метафора ми дойде нагорно. Не знам как те търпя още. Търси си друга или продължавай с Жуана. Не ми пука. Движдане.

МИКЕЛ. Недей така...

ЛАУРА. Не ме пипай, животно.

МИКЕЛ. Вече не мога да те пипам, така ли?

ЛАУРА. Остави ме. Отивам си.

МИКЕЛ. Ще ти се обадя.

ЛАУРА. Недей. Това, което имам да ти кажа по телефона, вече ти го казах на живо. Искам промяна. Твърдо съм решила да не общувам повече с откачалки като теб.

МИКЕЛ. Не е толкова лесно...

ЛАУРА. Лесно е и още как. То е като да отпъдиш досадно насекомо, да изпразниш пепелника, да изхвърлиш боклука – оставяш го в контейнера на улицата и го забравяш, някой друг ще се погрижи да замине нататък. Ето че е лесно.

МИКЕЛ. Не бъди гадна, и аз го мога това.

ЛАУРА. При теб се получава от само себе си. Отваряш уста, излиза гадост.

МИКЕЛ. Лаура, ще се ядосам.

ЛАУРА. Не ми викай.

МИКЕЛ. Не съм викал.

ЛАУРА. Извика, и то заплашително: „Лаура, ще се ядосааам...“. На „с“-то така изсъска, че ми настръхна косата.

МИКЕЛ. Не съм искал да прозвучи като заплаха. Извинявай.

ЛАУРА. Не ми се извинявай. Отвътре ти дойде. Аз хората ги чета като отворени книги.

Това е само началото. А в края ще съм като Жуана – оплюта.

МИКЕЛ. С Жуана винаги е било така. По нейно желание.

ЛАУРА. Ти си болен.

МИКЕЛ. А ти си една нещастница, проста и незначителна, потисната, самотна и отчаяна.

ЛАУРА. Ти пък си нищожество. Къс плесенясало месо с кокоша курешка наместо мозък. Канализация, в която бъка от най-гнусни плъхове. Свиня, която спи с жената на своя партньор и приятел. Гнус ме е от теб и от мен самата: как можах да си легна с такъв провал в човешка форма? Ти си парче храна между зъбите, ставаш само за изплюване!

МИКЕЛ. А ти си за лекар, драга.

ЛАУРА. Ами да. Ще ида да се прегледам за венерически болести, че не знам какво си ми лепнал, шушумиго. (*Тръгва си.*)

МИКЕЛ. Звънни ми когато ти мине. (*Просва се на леглото. Застива.*)

Пауза.

На следващата сутрин Жуана пристига в централата.

ЖУАНА (*говори на някого извън сцената*). Не, Лаура ще дойде по-късно. Обади се да ми каже, че е неразположена. (*На себе си.*) Сигурно снощи е била с някой от нейните манияци от телефонните обяви... Рано или късно ще ѝ се случи случка. (*Слага си слушалките и набира. Звъни телефонът на Микел и го събужда.*)

МИКЕЛ. Ало?

ЖУАНА. Здравей, миличък.

МИКЕЛ. Жуана? Колко е часът?

ЖУАНА. Почти девет.

МИКЕЛ. Какво е станало?

ЖУАНА. Просто исках да ти кажа „добро утро“.

МИКЕЛ. Добро утро.

ЖУАНА. Чакам да те видя.

МИКЕЛ. Днес какво сме?

ЖУАНА. Понеделник. Вдругиден.

МИКЕЛ. Малко съм сънен още...

ЖУАНА. Микел, нали никога няма да ме напуснеш?

МИКЕЛ. Разбира се, че няма.

ЖУАНА. Каквото и да се случи?

МИКЕЛ. Къде ще намеря друга като тебе?

ЖУАНА. Знам какво обичаш, тигре. Сега идва лято и ще трябва да кисна в Мойа, но ти се готви за септември.

МИКЕЛ. Какво извинение ще си намериш този път? Нов курс по нещо?

ЖУАНА. По готварство. (*Поглежда часовника си.*) Трябва да почвам работа, девет е.
МИКЕЛ. До скоро.

Затварят. Микел става и поглежда своя часовник. Набира номер.

МИКЕЛ. Антони?... Здравей, приятел... Как са американците?... Супер... Една услуга ще ми направиш ли? Да пратиш факс от Флорида... Не, не за мен, а за оня балък с дъските за сърф... (*Смее се.*) Не бе, недей така, че ми е приятел... Да, измислил съм го вече. Записваш ли? „Поради тежко падане при мотосърфинг едно момче е загубило живота си във Флорида. Правителството обсъжда забраната на производството и износа на дъските с двигател. Според производителите това е реакция на ниво обществено мнение, която те са в състояние да овладеят. Ще ви информирам своевременно.“ Записа ли?... Как ти се струва?... Ще му кажа, че производителите смятат, че проблемът е временен и лесно ще се разреши, затова не ни връщат парите... Ще го мотам с това колкото мога, а после ще измисля нещо друго... То смешното е, че тоя образ вече успя да пласира някакви количества от дъските с двигател... Представяш ли си колко балъци има на тоя свят?... Прати ми факса днес, става ли?... Чао, печен! (*Затваря и отново набира.*) Рамон Фаре, ако обичате. (*Пауза.*) Привет, Рамон, Микел се обажда... Как е, как е? Виж, драги, искам да преведеш едни пари... Да, от общата ни сметка с Жуан. Тази на фирмата. Колко има вътре?... Значи прехвърли седем милиона на Жауме Угет в „Банк де Сабадел“... Утре, при първа възможност, а аз ще подпиша, като се видим, не е проблем. Благодаря ти.

Затваря и излиза.

18.

Жуан е в бара, леко подтийнал, говори си с невидимия барман.

ЖУАН. Стоиш си тук, зад бара, подаваш питиета и си мислиш, че животът е много прост, че всичко е фасулска работа, ама то не е. Аз например, нищо че съм щастлив човек, за малко да изневеря на жена си с най-добрата ѝ приятелка. Рано или късно тъмната ни страна се обажда, низките страсти само чакат удобен случай да вземат превес... На всеки може да се случи. Но аз и това не успях да направя като хората. Тя в последния момент се отказа от угризения на съвестта – тя, не аз. Аз бях готов на всичко, моята тъмна страна... Да съм я напляскал, вика! Жена ми това, Жуана. И да съм се напивал по-често... Че как да я пляскам, като я обичам? Все се чуди какво да направи за вечеря. А на мен един омлет ми стига... Всичко си има обяснение. Нашата сексуалност е инстинкт. Но и отражение на цялата човешка история. Обаче шшшт, тайна!... Жените са енигматични – не можеш да проникнеш в тяхната... душа. Какво съм животно. Все за жени си мисля. Май всички мъже все за жени си мислим...

Влизат Жуана и Лаура във въображението на Жуан.

ЖУАНА. А поне веднъж се сети сам дали имам нужда от нещо. Не мога цял живот аз да ти казвам.

ЖУАН. Винаги мисля за теб.

ЛАУРА. Гризе ме съвестта.

ЖУАН. Имам нужда от мъничко подкрепа.

ЛАУРА. Млъкни, глупако.

ЖУАН. Утре ще внесе, няма страшно.

ЖУАНА. Ще се издъниш.

ЛАУРА. Докато не извадиш пръстен, няма да те взема на сериозно.

ЖУАНА. Не да ми посягаш бе. Да ме попляскаш.

ЛАУРА. Освободен, леко отпаднал и с желание да се изкъпеш. Обикновено е така.

ЖУАНА. И ще ходиш с панталон на хармоника?

ЖУАН. Оставете ме на мира!

ЖУАНА. Вече не може да трае нито своя, нито който и да било друг мъж.

ЛАУРА. На света има два вида хора – тези, които не смеят...

ЖУАНА. ...и тези, които им се смеят.

ЛАУРА. Разбирам, че се смущаваш, защото с Жуана сме приятелки, но има моменти в живота, когато човек трябва да си каже: „Мечка страх, мен не страх!“ и да се хвърли.

ЖУАН. Какво съм животно.

ЖУАНА. Тъкмо ти потръгна напоследък – защо не си гледаш текстилните машини?

Тази авантюра само ще ни докара нови дългове и нови главоболия. Ето, през лятото и без това никъде няма да можем да отидем на почивка.

ЛАУРА. Човек трябва да реши от кои да е.

ЖУАНА. Човек трябва да реши от кои да е.

ЖУАН. Млъкнете, глупачки, и вървете да ми направите вечерята.

ЖУАНА И ЛАУРА. Твоя воля, любими.

Жуана и Лаура си тръгват. Влиза Микел.

МИКЕЛ. Как е моят съдружник?

ЖУАН. Така.

МИКЕЛ. Явно от доста време е „така“, защото бая се е наквасил.

ЖУАН. Микел, вече трябва да ни пратят дъските. Доставчиците чакат, не знам какво да им обяснявам.

МИКЕЛ. Не се разстройвай. Аз ти казах да не се ангажираш с точни дати.

ЖУАН. Не съм се ангажирал, но времето си минава, лятото почва, а ние още нищо нямаме...

МИКЕЛ. Идеята нали е да спечелим нещо?... Значи първо трябва да уговорим добра цена на ниво производство. И ако се налага да чакаме – ще чакаме. Освен това сега възникна един проблем с американците. Получих факс от Флорида. Оставям ти го да го видиш, но ще говорим утре – сега не си в състояние да вземаш решения. (*Оставя му една папка на бара.*)

ЖУАН. Трябва вече да се размърдаме. Дистрибуторът от Фигерас каза, че ако идната седмица не му доставим дъските, си иска предплатата обратно.

МИКЕЛ. Имаме и други клиенти, нали? Да си яде ушите този. Жуан, това не е шега работа.

ЖУАН. Не бива да се губят клиенти... Лошо ми е.

МИКЕЛ. Не ме поучавай, само това ми липсва сега. Разработваме ниша. Разбираш ли, Жуан? Имаме си фирма, чиято цел е да прави мангизи. Ако оня от Фигерас ни притиска – сбогом и да заповяда следващият... Слушай, ако пак ти потръбва апартаментът ми, кажи, и ти оставям ключовете.

ЖУАН. Низките страсти само чакат удобен случай...

МИКЕЛ. Много си печен бе. По курви не щеш, но ей така, някак между другото, въртиш скрита любов. Бива си те. Коя е? Познавам ли я?

ЖУАН. Не.

МИКЕЛ. И аз имам с какво да се похваля. Лаура, приятелката на жена ти...

ЖУАН. Гризе я съвестта.

МИКЕЛ. След оня ден, когато гледахме мача у вас, се видяхме, поприказвахме си и завчера се срещнахме, така да се каже, и на физическо ниво.

ЖУАН. Спал си с Лаура?

МИКЕЛ. Веднъж само.

ЖУАН. С Лаура... Микел, как можа? Нямах нито срам, нито уважение, нито приличие. Лаура е... приятелка на жена ми!

МИКЕЛ. Е, и?

ЖУАН. Възполваш се от женската наивност, за да си начешеш... либидото. Мъже като теб нямат право да се наричат човешки същества. Вие сте потенциални изнасилвачи, психопати, бъдещи убийци на слепи старици!

МИКЕЛ. Я задръж. Правя каквото сметна за добре. Тази мацка е всичко, само не и наивна – ако искам да я чукам, ще я чукам, а ти ще си траеш. Освен това се съмнявам, че си ми поискал апартамента, за да се любиваш на обзавеждането, така че не ми говори за приличие.

ЖУАН. Познавам Лаура, тя отдавна е приятелка на Жуана и ако си е легнала с теб, то е, защото е загубила надежда, а ти се възползваш от слабостта ѝ.

МИКЕЛ. Нямах никаква представа какво искат жените.

ЖУАН. Отивам си. Лошо ми е.

Жуан излиза и се превива като от позиви за повръщане. Микел излиза след него.

19.

Лаура е до телефона си.

ЛАУРА (*на себе си*). Казвам се Лаура и искам да се запозная с мъже... Казвам се Лаура и искам да се запозная с мъже между трийсет и четирийсет години, които да са готови на всичко. (*Набира номер.*) Да. (*Пауза.*) Не. (*Пауза.*) Да. (*Пауза. Започва да говори бързо.*) Казвам се Лаура и искам да се запозная с мъже между трийсет и четирийсет години, които да са готови на всичко. (*Със съблазнителен глас.*) Очаквам твоето съобщение, тигре. (*Затваря гневно и говори на телефона си.*) Как мога да възлагам всичките си надежди на някакво парче пластмаса? Защото ти си това, парче пластмаса. Да, може да си прозорецът ми към света и прочее, и прочее, но си оставаш едно проклето пластмасово нищо. Умът ми не побира как е възможно – при положение че ме свързваш с милиони хора чрез този кабел, който излиза от моя дом и влиза в милиони домове по цял свят – всеки път като звънеш, отсреща да е някой идиот. Какъв абонаментен план съм си избрала и кога, че разговарям само със смешници? Да знаеш, че тебе подозирам, скапана пластмасова кутийо. Нарочно ми го причиняваш това. Мразиш ме, знам. И знам, че ако се обади някой свестен, не шукваш, правиш се на разсеян, все едно не ти е работата да звъниш. Когато най-малко очакваш, ще те изтръгна от стената и ще те хвърля на боклука. И тогава, докато се тръскаш в боклукчийския камион на път към вонливото сметище, ще ми е драго да те видя все така ли ще мълчиш. Кой ще те вдигне, ако звънеш там? Някоя стара автомобилна гума? Някоя ръждясала консервна кутия?... Не си виновен ти, така ли? А кой, щом не те бива да отделиш зърното от плявата? Високи технологии, глупости на търкалета... Ти да не мислиш, че се шегувам? Това е ултиматум. Ей сега, в този

момент, ти давам последна възможност. Добре си помисли, преди да извъниш. А ми се е обадил някой нефелник, а съм те затрила. С живота си отговаряш!

20.

Жуан се връща вкъщи с папката на Микел. Жуана чете списание.

ЖУАН. Здравсти.

ЖУАНА. Здравсти.

ЖУАН. Жуана, какво ще кажеш да вечеряме навън?

ЖУАНА. Днес ли?

ЖУАН. Отдавна не сме излизали.

ЖУАНА. Става. Какво ти има?

ЖУАН. Кой те обича най-много, а? *(Тя го поглежда презрително и се връща към списанието си.)* Жуана, бракът е велико изобретение.

ЖУАНА. И електричеството не е зло. Къде искаш да вечеряме?

ЖУАН. Сериозно говоря. Трайните ангажименти помагат да се съхрани равновесието, да не полудее човек и светът около него.

ЖУАНА. Да, скъпи.

ЖУАН. Мисля, че сме извадили късмет на фона на всичките ни познати и приятели, които влизат само в повърхностни връзки.

ЖУАНА. Голям късмет!

ЖУАН. Може и да имаме проблеми, но пазим равновесие, а това е много важно. Да знаеш, че вкъщи те чака някой, който те обича...

ЖУАНА. Имаш ли пари за вечеря навън?

ЖУАН. Този свят опровергава всяко мое убеждение: тъкмо повярвам, че нещо съм разбрал, картината се променя и нещата застават по временните си места до следващия ден и следващата картина – различна, но направена от същото... Както когато корабът пори водите и се надигат вълни, но след няколко секунди всичко уляга и по нищо не личи през водата да е минал кораб...

ЖУАНА. Ако ще е така цяла вечер, по-добре да си стоим вкъщи. *(Заглежда се в папката и я отваря.)* Какво е това? *(Чете факса.)*

ЖУАН. Не, аз наистина смятам, че сме големи късметлии. Важното е да се държим заедно докрай, пък тези неща няма защо да ни смушават.

ЖУАНА. Кои неща по-точно?

ЖУАН. И сега, когато бизнесът със сърфа тръгне, най-сетне ще можем да се надяваме на пълно щастие...

ЖУАНА. Ти прочете ли този факс?

ЖУАН. Микел ми е оставил някакви книжа. После ще ги разгледам.

ЖУАНА. От Флорида е. Неприятности с производителите.

ЖУАН. Микел ще се оправи, той е по тази част.

ЖУАНА *(чете)*. „...едно момче е загубило живота си във Флорида. Правителството обсъжда забраната на производството и износа на дъските с двигател. Според производителите това е реакция на ниво обществено мнение, която те са в състояние да овладеят. Ще ви информирам своевременно...“ Подписано е Антони Далмàу.

ЖУАН. Нашият човек във Флорида.

ЖУАНА. Ако правилно разбирам, някой се е претрепал с тези дъски, дето искате да ги продавате.

ЖУАН. И таз добра.

ЖУАНА. „Според производителите това е реакция на ниво обществено мнение...“

ЖУАН. Тъкмо всичко взе да се нарежда и почват проблемите...

ЖУАНА. „...на ниво обществено мнение“. Да ти звучи познато? „...на ниво...“ Кой постоянно говори за „ниво“?

ЖУАН. Какво?

ЖУАНА. Нещо не е наред тука.

ЖУАН. Ясно, че нещо не е наред. Ако не можем да внасяме дъски, всичко отива по дяволите.

ЖУАНА. Похарчихте ли парите от кредита?

ЖУАН. Почти не сме ги пипали.

ЖУАНА. Обади се в банката и питай за състоянието на фирмената сметка.

ЖУАН. Жуана, в момента е затворено.

ЖУАНА. Нямах ли някакъв спешен телефон?

ЖУАН. Този на Рамон, счетоводителя – той се занимава с банката.

ЖУАНА. Обади му се и го питай за кредита.

ЖУАН. Е, как ще му се обаждам вкъщи?

ЖУАНА. Обади му се.

ЖУАН. Добре. (*Разлиства тefтeра си и набира номер.*) Рамон Фаре, ако обичате...

Рамон, здравей, Жуан се обажда... Да. Извинявай, че те безпокоя вкъщи. Как си, какво правиш? Виж, бяхме се разбрали с Микел вчера за едно плащане, а не успяхме да се чуем. Какво е положението? Дал ти е разпореждане днес, така ли? Превод... на кого?... Жауме Угет. А той кой е?... О, и аз не знам... Ти преведе ли му... А, за утре сутринта значи.

ЖУАНА. Отмени го.

ЖУАН. Мълчи, чакай да помисля.

ЖУАНА. Да помислиш? Не знам дали го можеш това. Не виждаш ли какво става?

Почват проблемите и Микел се втурва да прави банкови преводи. Отмени го.

ЖУАН (*по телефона*). Да, правилно си разбрал, но после решихме друго. Направих превода към личната ми сметка... Да, тази, която е само на мое име... Забрави го Жауме Угет. Благодаря, Рамон. До скоро. (*Затваря.*) Микел е наредил прехвърлянето на повечето ни пари в сметката на някакъв тип, за когото едва сега чувам.

ЖУАНА. Това с дъските звучеше шантаво от самото начало, трябваше да се усетя.

ЖУАН. Сигурно има някакво обяснение. Микел знае какво прави.

ЖУАНА. Знае той, много добре знае. Дължи пари на Жауме Угет, който го гони за тях от сума време.

ЖУАН. Ти откъде знаеш?

ЖУАНА. Веднъж... го чух да говори за него. Това с факса е просто прах в очите. Взеха те за мезе, глупако.

ЖУАН. Не ме наричай „глупак“.

ЖУАНА. Сега обаче има повод да отидем на вечеря. Да отпразнуваме, че не бяхме издоени. Отивам да се преоблека, глупако.

ЖУАН. Не съм глупак. Трябва да има някаква причина...

ЖУАНА. Да видим сега какво ще правим с парите, които отклони към твоята сметка.

Макар че това си е между теб и Микел. Аз нямам нищо общо.

ЖУАН. Какво искаш да кажеш?

ЖУАНА. Подготви си добро оправдание. Кажи му, че си размислил, че дъските вече не те интересуват, каквото си щещ. Мене не замесвай. Не желая да си променям живота заради твоите решения.

ЖУАН. Няма защо да го променяш. Всичко ще си продължи както досега.

ЖУАНА. Да видим. Записала съм се на курс по готварство – всяка сряда следобед от началото на септември. И много държа на него.

Жуана излиза. Зад гърба ѝ Жуан събира два пръста като дуло на пистолет и „стреля“ в нея.

ЖУАН. Бум! (*Прибира въображаемия пистолет във въображаем кобур.*) Мислиш, че не знам какво правиш в сряда следобед ли?... Мен ако питаш, ходи при тъпата си майка и всеки друг ден от месеца... Едно хлапе е загинало на мотосърф... ако си мисли, че ще преглътна подобно нещо, не е познал. Сега обаче ще се обадя на Лаура, пък каквото ще да става. Щом Микел може да я чука, и аз мога.

Жуан поглежда дали Жуана няма да се върне. Набира номер. Изглежда, че не може да се свърже. Светлината на сцената помръква, докато тази на един прожектор, насочен към телефона на Лаура, се усилва. Извън сцената се чува гласът на Лаура, който повтаря края на предишния ѝ монолог.

ЛАУРА (*извън сцената*). ...не те бива да отделиш зърното от плевата? Високи технологии, глупости на търкалетата...

ЖУАН (*набира отново*). Сега пък няма линия. Ебаси.

Прожекторът, който осветява телефона на Лаура, остава единствената светлина на сцената.

21.

Звънят всички телефони. Светлината отново грейва. Жуан в дома си. Микел седнал на леглото. Жуана в централата. Лаура на своя телефон. Всички вдигат едновременно. Всички говорят с различни събеседници.

Всички. Ало?

ЖУАНА. От школа по какво?

ЛАУРА. Да?

ЖУАН. Здравейте, господин Ровира. Как е във Фигерас?

МИКЕЛ. Антони, тъкмо исках да ти звънна. Прочел си мисълта ми.

ЖУАНА. Да се запиша на курс по готварство?

ЖУАН. Колко дъски казахте, че искате?

ЛАУРА. Харесало ти е моето съобщение. И?

ЖУАНА. Нямам време за губене. Това е фирмен телефон.

МИКЕЛ. Гледай сега, издънихме се. Той е разбрал и е отменил превода.

ЖУАН. Не съм очаквал, по никой начин.

МИКЕЛ. Не, надали сам, не му стига пипето.

ЖУАН. Двеста дъски са много дъски, господин Ровира.

МИКЕЛ. Беше убеден, че това е ударът на живота му. Жена му се е намесила.

ЖУАНА. Какво? Голям сте мръсник. Как смеете да говорите такива неща по телефона?

ЛАУРА. Естествено че съм самотна, иначе защо ще оставям съобщение?

МИКЕЛ. Да ме съди – той? За какво? Че ми е клъвнал на кукичката?

ЖУАН. Офертата е отлична, но...

ЖУАНА. Прощавайте, бихте ли повторили? Какво казахте, че ще ми обличете?

МИКЕЛ. Носът!

ЖУАН. Какво?

МИКЕЛ. Носът ми изневери. Имам нюх за тези неща, а този път нищо не надуших. Той е идиот, но жена му не е. Развратна си пада, но не е глупава.

ЖУАНА. А стиска ли ви лично да ми го кажете?

ЛАУРА. „Братя Божии“? Какви са тези братя Божии?

ЖУАНА. Много ви знае устата, но иначе...

МИКЕЛ. Нищо, ще се върже някой друг. Само че трябва да сменим стръвта. Това с мотосърфа е прекалено тъпо.

ЖУАН. Момент да видя правилно ли съм разбрал: твърдо сте решили да поръчате двеста дъски за мотосърф.

МИКЕЛ. А на бас, че ако ми хрумне някоя наистина добра идея, никой няма да иска да вложи пари в нея...

ЛАУРА. Значи твоята задача е да звъниш на хората, които са оставили съобщения за запознанство, и да ги каниш на вашите събирания?

ЖУАН. Моята задача е пласментът, разбира се, но...

ЛАУРА. Много ли мъже идват на тези събирания?... Колко приблизително?

МИКЕЛ. Оня ден се запознах с един, който има кулинарна школа и е червив с пари.

ЖУАНА. На мен тези неща ми харесва да ми ги правят, не да ми ги разправят.

ЛАУРА. И какво правите, молите ли се?... Медитирате и пеете. Интересно.

ЖУАН. Вижте, ако трябва да съм честен, има проблем.

ЖУАНА. Куче, което лае, не хапе.

МИКЕЛ. Ще измисля нещо, свързано с кухнята...

ЖУАН. Решихме да спрем доставката на дъските с двигател.

МИКЕЛ. ...стъклокерамични плотове или някаква кретения от сорта. Трябва да го убедим да вземе бързо решение, спешно ми трябва мангизи.

ЛАУРА. А какви мъже ви посещават? Горедолу? Ти например женен ли си?

ЖУАН. Да, наистина е жалко.

ЛАУРА. Необвързан, така ли?

ЖУАНА. Омъжена съм, да си знаеш.

ЛАУРА. И аз. Слушай, а за тези събирания плаща ли се?

МИКЕЛ. На този свят – балъци колкото щеш...

ЖУАНА. В сряда следобед не мога, заета съм. Всяка сряда. Как си с четвъртъците?

ЖУАН. Не знам какво да ви кажа, поставяте ме в много особено положение.

Текстилните машини никак ли не ви вълнуват?

ЛАУРА. „Братя Божии“. Може пък от това да имам нужда.

ЖУАНА. Леле! Никога не ми бяха казвали чак такава неща!

ЖУАН. Двеста дъски и това е.

ЛАУРА. Ще взема да се отбия някоя вечер.

ЖУАНА. Мисля, че си попаднал на правилната жена. Само дано си дискретен...

ЛАУРА. Наистина ли са много? Не знам защо, но вярвам в статистиката.

МИКЕЛ. Въпросът е да се пробва, винаги ще се намери някой да клъвне.

ЖУАНА. Моят съпруг? Моят съпруг е глупак, няма проблем.

ЛАУРА. Имам си теория: че ако се запознаеш с достатъчно голям брой хора, рано или късно ще попаднеш на единствения човек, който...

ЖУАН. Просто решихме, че няма бъдеще. Иначе и аз в началото бях много ентузиазирани... Да, разбрах, че държите на тези двеста дъски, обаче...

ЛАУРА. Хайде, дай ми адреса. Утре ще дойда. (Записва си адреса.)

ЖУАН. Готов сте да платите половината предварително?

ЖУАНА. Добре, мръснико, четвъртък следобед.

ЖУАН. Момент да си помисля...

МИКЕЛ. Не, това с мотосърфа няма как да го разиграем отново.

ЖУАН. Сигурно все още мога да говоря с моя човек във Флорида и да направя поръчката, но... ще трябва да я капарираме още тази седмица.

МИКЕЛ. Нали ти казвам, печен: балъци – колкото щеш и всеки моли да го метнеш при първа възможност. Хайде, пак ще се чуем. Чао. (*Затваря.*)

ЛАУРА. Чао. (*Затваря.*)

ЖУАНА. Чао. (*Затваря.*)

ЖУАН (*имитира тона на Микел*). Добре, господин Ровира, щом смятате, че сделката е страхотна, не съм аз човекът, който ще ви разубеждава... Попитайте ме защо. Ами защото вие сте визионер, вие имате сетиво за бъдещето. Това е златна мина. Знаете ли, хлапетата в Щатите вече не искат от родителите си скутери и байкове, а дъски за мотосърф? Разбира се... На този свят има два вида хора – тези, които вземат решенията, и тези, които ги изпълняват. И вие отлично знаете от кои сте... Да, още днес ще пратя факс до Флорида. Няма да съжالياвате... Утре ще мина да взема чека. Колкото по-скоро изпратим парите на производителите, толкова по-скоро ще ни докарат дъските... Страхотна сделка, така си е. И сигурна... Всичко добро. До утре. (*Затваря.*)

Затъмнение.

БЕЛЕЖКИ НА ПРЕВОДАЧКАТА

ВРАТАРЯТ НА „ВАЛЕНСИЯ“. На 14 май 1994 г. се играят последните два мача от испанското първенство: „Барса“ срещу „Севиля“ (два от петте гола в победния резултат 5:2 са на Христо Стоичков) и „Депортиво Ла Коруня“ срещу „Валенсия“. „Депор“ има една точка преднина пред „Барса“ и ако спечели своята среща, печели и Лигата; ако обаче завърши с нулево реми, както се очертава, първи се оказват „Барса“. В последната минута на „Депор“ е присъдена дузпа – изпълнява я Мирослав Джукич, но вратарят на „Валенсия“ Хосе Луис Гонсалес я спасява. Четири дни по-късно „Барса“ играят с „Милан“ за Купата на европейските шампиони (спечелена за първи път от тях на „Уембли“ през 1992 г.) и са разгромени с 4:0 – в текста има препратка и към това.

ЖУАН ГАМПЕ (1877–1930), каталонска версия на немското име на швейцарския футболист, ръгбист, колоездач и спортен коментатор Ханс-Макс Гампер: на 20 октомври 1899 г. именно той публикува във в. „Лос Депортес“ кратичкото възвание към почитателите на футбола, довело до основаването месец по-късно на ФК „Барселона“. Гампе играе в първите му мачове, вкарва 120 гола за „Барса“, оглавява клуба като президент. В негова чест от 1966 г. насам всеки август на „Камп Ноу“ се провежда турнирът „Жуан Гампе“, в който чуждестранни клубове гостуват на „Барса“.